Irtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja Y. W. Jalander.

N:o 18–19 Helsingissä marraskuun 30 p:nä 1938 7:s vuosik.

Kansakuntaan suunnattu laukaus.

Muutamia vuosia sitten suunnattiin Sveitsissä kuolettava laukaus kansallissosialistisen Saksan huomattavaan edustajaan. Juutalainen Frankfurter murhasi Gustloff-nimisen saksalaisen. Nyt on toistamiseen suunnattu kuolettava laukaus Saksan edustajaan, tällä kertaa Pariisissa. Lavastus on molemmissa tapauksissa ollut samanlainen. On siis aivan selvää, ettei tässä ole kysymys yksityisten henkilöitten yksityisiin henkilöihin kohdistuneista väkivallanteoista, vaan nuo laukaukset ovat avoimesti ja tahallisesti suunnatut määrättyyn kansakuntaan.

Tämä ei kuitenkaan ollut edellisessä tapauksessa yhtä silmiinpistävää kuin jälkimmäisessä tapauksessa. Frankfurter sai aivan liian lievän tuomion, varsinkin verrattuna niihin rangaistuksiin, joita vastapuoli — juutalaiset — ovat vastustajilleen määränneet ja toimeenpanneet. Niinpä esimerkiksi, kun juutalaisten valtakautena Saksassa — m.m. Ernst Tollerin ollessa johtavassa asemassa Münchenissä — Dachauissa kerran tapettiin 8 kommunistia, määrättiin rankaisutoimenpiteenä teloitettavaksi viisi panttivankia jokaisesta kuolleesta kommunistista! Tuomio pantiin täytäntöön, jolloin m.m. teloitettiin naisiakin! Teloitettujen joukossa olivat m.m. kreivitär von Westarp, Thurn und Taxisin prinssi Gustav, vapaaherra Teuckert, professori Ernst Berger, taidemaalari Neuhaus ja vapaaherra von Seidlitz. Mikäli ei kiinnitetä huomiota vain ihmisten lukumäärään vaan myös heidän arvoonsa ja merkitykseensä kansakuntansa kulttuurin kehityksessä, niin olisi Frankfurterin murhan seurauksena pitänyt olla, että vähintäin 10.000 juutalaista olisi ammuttu Saksassa. Mutta uusi Saksa ei ole milloinkaan — ei myöskään Itävallan tai Sudeettialueiden liittymisen yhteydessä — harrastanut halpamaista kostoa. On vain saatettu edesvastuuseen sellaiset henkilöt, jotka valtakautensa aikana ovat tehneet itsensä syypäiksi törkeihin rikoksiin. Tästä kärsivällisyydestä on kuitenkin ollut seurauksena, että juutalaiset ovat tulleet yhä röyhkeämmiksi. Ja tästä röyhkeydestä on myöskin johtunut Pariisissa nyt tehty murha. Onhan murhaaja Grynszpan itse avoimesti lausunut, että hän tahtoi nimenomaan suunnata laukauksensa koko Saksan kansaan, kostoksi siitä

(Jatk. siv. 2)

Kaipaamme maailman hälyytyshuutoa.

Milloinka alkaa kuulua maailman hälyytyshuuto? Kaipaamme sitä!

Emme kuitenkaan nyt tarkoita sitä juutalaisten rahoittamaa hälyytyshuutoa, joka nousee heti, kun kajotaan juutalaiseen taikka hänen aineelliseen omaisuuteensa, vaan aitoa, maksamatonta hälyytyshuutoa, jonka pitäisi kaikua aina silloin, kun juutalaiset tai juutalaisten johtamat valtiot ryhtyvät julmaan toimintaan. Siitä ei kuulu vielä mitään. Ja kuitenkin — miten ovat nyt asiat esimerkiksi Palestiinassa?

Amerikan juutalaisten painostamina tekevät englantilaiset nykyään sanotussa maassa mitä hirvittävimpiä julmuuksia, joihin Saksan äskeiset tapahtumat eivät edes läheskään vedä vertoja. Mutta missä viipyy maailman omantunnon ääni? Eihän Palestiina kuulu englantilaisille, mutta siitä huolimatta he ovat antaneet juutalaisille lupauksen, että he saavat vapaasti siirtyä maahan, vaikka arabialaiset ovat jo lähes 2.000 vuotta asuneet siellä, joten heidän siis pitäisi saada siellä vapaasti määrätä. Tämän lupauksen antoivat englantilaiset juutalaisille saadakseen heiltä maailmansodan aikana rahallista tukea, mutta samaan aikaan he antoivat araabeille määrättyjä lupauksia saaden taas heiltä aseellista apua hävittääkseen turkkilaisten vallan Palestiinassa. On luvattu sinne ja on luvattu tänne, mutta nuo lupaukset ovat keskenänsä niin ilmeisessä ristiriidassa, ettei liene mahdollista niitä molempia täyttää. Tämä onkin tyypillistä englantilaisen poliittisen moraalin kaksinaamaisuudelle, josta me olemme aikaisemminkin tässä lehdessä puhuneet.

On tietysti pidettävä tekopyhyyden huippuna nyt Englannin sanomalehdissä nostettua suurta hälinää siitä, että Berliinissä on rikottu juutalaisten kauppaliikkeitten akkunoita*) ja poltettu muutamia niistä pesäkkeistä, joissa uskonnon kilven suojassa lietsotaan juutalaisten vihaa ja organisoidaan heidän juonittelujaan isäntäkansaansa ja kaikkia muita kansoja vastaan. Tämä on ollut saksalaisten omaaloitteinen reaktio heidän eräisiin

(Jatk. siv. 2)

*) Berliinin Kurfürsterdamm-nimisen kadun varrella olevista kauppaliikkeistä oli vielä nytkin kaksi kolmattaosaa juutalaisten, vaikka juutalaiset eivät edes muodosta yhtä sadasosaa Saksan väestöluvusta — ja kuitenkin kirjoitetaan, että he jo aikaisemmin olivat siellä muka niin kovasti "vainottuja".

Kirje Roomasta.

Olen ollut nyt katselemassa maailmanhistoriallisen akselin toistakin päätä, akselin, joka meidän aikanamme on syntynyt johtamaan historian kehitystä uusille raiteille.

Rooma — miten paljon historiallista suuruutta ja ääretöntä kauneutta sisältyykään tähän nimeen! Ei ole ihmeteltävää, että se maailmanhistoriallinen tausta, minkä Italian suuri muinaisuus antaa sen nykyiselle todelliselle hallitsijalle, on omiaan herättämään hänessä suuria unelmia uudesta imperiumista kaikessa siinä loistossaan, minkä ehdoton luomisvoima ja -tahto kykenevät aikaansaamaan. Ja totisesti paljon hän on jo aikaansaanutkin. Tavattoman voimallisella propagandalla ja valistustoiminnalla herättää hän päivä päivältä kansansa sen tuhatvuotisesta uneliaisuudesta. Ja joka on käynyt Italiassa ennen tätä uutta aikaa ja jälleen matkustaa sinne, hänen täytyy todella hämmästyä siitä suurta eroavaisuutta, mikä kaikkialla ja kaikella tavalla voidaan huomata.

Jos tahtoo päästä oikeaan tunnelmaan ylidistääkseen muinaisen Rooman suuruuden siihen suuruuteen, mikä nyt parast'aikaa kasvaa ja kehittyy vanhoilla raunioilla, on vierailu aloitettava luomalla silmäys vanhaan Forum Romanumiin. Täällä tapahtui Rooman olemassaolon ensimmäisinä vuosisatoina ja sen muinaisen suuruuden aikana kaikki, millä oli elintärkeä ja kohtalon viitoittama merkitys Rooman sosiaaliselle ja poliittiselle elämälle.

Katselkaseen Forum Romanumia on parasta valita se tie, joka johtaa Kolosseumista Venuksen ja Rooman temppelien ohitse Tiituksen riemuportille. Täällä seistään Forumin korkeimmalla kohdalla ja nähdään edessään kaiken sen raunioita, mikä kerran on ollut matavien rakennusten ja temppelien ihana asemapaikka. Asialle on eduksi, jos sitä ennen on lukenut Forum Romanumin historiikin ja nähnyt kuvia siitä, millä rauniot näyttäisivät, jos ne ajateltaisiin korjatuiksi ja rakennetuiksi entiseen asuunsa ja muotoonsa, jotta itselleen voisi muodostaa käsityksen siitä ihanasta kuvasta, mikä avautuisi eteen, jollei olisi tapahtunut kaikkia mullistuksia, jotka aikakausien kuluessa ovat muuttaneet paikan rauniokasoiksi.

Katselen ympärilleni ja näen Tituksen riemukaaren, joka vaikuttaa ikäänkuin nyt olemassaolevalle ajalle ominaiselta symboolilta. Tämä ihana riemukaari, eräs Rooman kauneimmista muinaisajan muistomerkeistä, on pystytetty Tituksen v. 70 j. Kr. tapahtuneen Jerusalemin valloituksen muistoksi! Riemukaaressa on kaksi ihanaa korkokuvaa. Toinen osoittaa keisarin riemusaattoa ja toinen Jerusalemista otetun sotasaaliin ja temppelin kalleuksien kuljetusta.

Tituksen riemukaari vaikuttaa minuun symboolilta sen vuoksi, että tälläkin hetkellä on kysymyksessä juutalaisten suunnitelmien ja ylivallan murtaminen, jotta maailmaan tulisi turvallisuus ja rauha. Siitä vain hullu voi nyttenmin kieltää, ettei kaiken sen levottomuuden, epävarmuuden ja vihan ja kaiken sen sotakiihkon takana, mikä nyt on tuottu kautta koko maailman, olisi juuttalainen sen rahavallan ansiosta ja avulla, minkä hän on kavaluudeila, petoksella, pörssikeinottelulla ja huijauksilla varsinkin esiinlietsomiensa sotien aikana onnistunut itselleen saalistamaan.

Vaikkakin Mussolini vasta nyt on perusteellisesti alkanut tehdä tiliä

(Jatk. siv. 2)

Kansakuntaan . . .

(Jatk. siv. 1)

kohtelusta, joka Saksassa oli kohdistunut hänen kansakuntaansa — s.o. juutalaisiin. Lähetystösihteeri von Rathia ei murhaaja edes henkilökohtaisesti tuntenut. Tähän kostonhaluiseen mielialaan oli hänet epäilemättä saattanut koko juutalaisen kansakunnan uutta Saksaa vastaan harrastama valhepropaganda, joten hän ihan selvästi toimi tässä asiassa kansakuntansa edustajana.

Koko tämä tapaus ei siis mitenkään ole vain murhatun ja murhaajan välinen asia, vaan se on Saksan kansakunnan ja juutalaisen kansakunnan välinen kysymys.

Yksinkertainen ja ainoa luonnollinen johtopäätös tästä onkin, että kuritoimenpiteiden Saksan kansaan kohdistuneesta häpeällisestä ja törkeästä rikoksesta täytyy kohdistua sen varsinaiseen ja todelliseen aiheuttajaan — juutalaiseen kansakuntaan, niin pitkälle kuin tämä on saksalaisille mahdollista.

Saksalaisten liian lievä suhtautuminen Gustloffin murhaan ei nyt voi, eikä saa toistua. Juutalaiset on saatava ymmärtämään, etteivät he voi rankaisematta lietsoa poliittisia murhia toinen toisensa jälkeen. Sentähden itse Saksan kansa heti voimakkaasti reagoi tätä toista murhaa vastaan. Mutta niin luja onkin kansallinen itsekuri uudessa Saksassa, että kuritoimenpiteet — äärettömän kiihtyneestä mielialasta huolimatta — eivät seuranneet juutalaisten näyttämää esimerkkiä vastaavanlaisissa tapauksissa. Yhdenkään juutalaisen henkeen ei ole kajottu, vaan kuritoimenpiteet ovat kohdistuneet vain juutalaisten arimpaan kohtaan — heidän aineellisiin arvoihinsa sekä niihin laitoksiin, joita he itse sanovat temppeleikseen, mutta joita jo Martti Luther aikanaan vaati kokonaan hävitettäväksi, koska niissä ei palveltu — eikä palvella — niinkään paljon Jumalaa, kuin niissä opetettiin — ja yhä opetetaan — vihaa, valheita, petollisuutta ja toisten kansojen pyhimpien tunteiden häpäisemistä.

Näillä kuritoimenpiteillä ei kylläkään voida palauttaa viatonta uhria elämään, mutta on jo aika tehdä juutalaiselle kansakunnalle selväksi, ettei voida sallia sen rankaisematta lietsoa rikoksia toinen toisensa jälkeen. Ehkäisevässä tarkoituksessa on välttämätöntä, että juutalaiskansa nyt saadaan oivaltamaan, että tästä lähtien jokainen provokatoorinen teko sen taholta Saksaa vastaan tuopi ankarat toimenpiteet mukanaan kaikkia niitä juutalaisia vastaan, jotka ovat Saksan kansan rankaisevan käden ulottuvilla. Ainoastaan tätä tietä voidaan ehkä saada juutalaisten provokatoorinen toiminta hillityksi, koska juutalaiset ainoastaan silloin ymmärtävät, että heitä uskalletaan lyödä heidän omilla aseillaan silloin, kun he itse ovat antaneet siihen aihetta.

Kun jotkut sanomalehdet yrittävät uskotella yleisölle, että Pariisissa tehty murha olisi muka vain yksityiseen henkilöön toisen yksityisen henkilön taholta kohdistunut väkivallanteko, jota olisi arvosteltava ja käsiteltävä sellaisena, niin tämä on selvä ja julkea valhe. Laukaus oli lietsottu! Juutalainen kansakunta on suunnannut tuon laukauksen toiseen kokonaiseen — nuoren lähetystösihteerin edustamaan — kansakuntaan. Ainoastaan tätä taustaa vasten voidaan Pariisin murhaa ja sen seurauksia arvostella oikein. Ja juutalainen kansakunta saa nyt tarpeellisen ja oikeutetun vastauksen tuolta toiselta kokonaiselta kansakunnalta. Toivottavasti juutalainen kansakunta tulee tätä harkitsemaan ja ymmärtämään tämän, ennenkuin se on liian myöhäistä.

Y. W. J.

Kaipaamme . . .

(Jatk. siv. 1)

johtomiehiinsä kohdistuneiden ennenkuulumattoman julkeiden, henkeenkäypien väkivallantekojen johdosta. Mutta samaan aikaan englantilaiset polttavat, tuhoavat ja räjäyttelevät dynamiitilla kokonaisia kyliä Palestiinassa vain sen tähden, että arabialaiset tahtovat puolustaa heille kuuluvaa maata juutalaisten epäoikeutettua tunkeutumista — rikkoen samalla arabialaisille juhlallisesti annetut lupauksensa! Useat näistä kylistä ovat aivan rauhallisia paikkakuntia, joissa ei ole olemassa ainoatakaan arabialaisen vapaan puolustusjoukon jäsentä. Nämä englantilaisten toimenpiteet ovat siis vain halveksittavia kostotoimenpiteitä. Neljän kuukauden aikana on täten noin 1.600 aivan viatonta asukasta menettänyt henkensä — kun taas Saksassa ei ole yhtään juutalaista surmattu — mutta maailman lehdistössä huudetaan ainoastaan saksalaisten "julmuudesta", eikä englantilaisten todellisista suunnattoman raaoista terroriteoista! Englantilaisen "demokraattisen vapauden" tunnusmerkkinä pystytetään kautta koko Palestiinan piikkilanka-aitoja. Englantilaiset panssariautot sulkevat tiet arabialaisessa maassa. Taloja räjäytetään dynamiitilla. Ja arabialaisilta kielletään oikeus vapaasti liikkua omassa maassaan — heidän täytyy esittää passeja vieraan vallan edustajille, jotka teräksellä ja tulella hallitsevat maata.

Täydellä syyllä kysymme siis:

Missä viipyy aidon, lahjomattoman maailmanomantunnon hälyytyshuuto niitten julmuuksien johdosta, joita nyt tehdään Palestiinassa?

Kirje Roomasta.

(Jatk. siv. 1)

juutalaisuuden kanssa, on muistettava, että hän jo 20 vuotta sitten selvästi esitti käsityksensä siitä vaarasta, minkä juutalaisuus ihmiskunnalle muodostaa. Hän kirjoitti eräässä artikkelissaan "Popolo d'Italia"ssa kesäk. 4 pnä 1919, että kaiken arjalaisuuteen kohdistuvan vihan takana on juutalaisuus kokonaisuudessaan. Hän kiinnitti huomiota siihen, että bolshevismin tukena oli juutalainen rahavalta ja että "Pariisin marionettien takana olivat juutalaispankkiirit Rotschild, Warburg, Schiff ja Guggenheim". Hän osoitti, että koska bolshevismia rahoittavat juutalaiset ja bolshevismi pyrkivät tuhoamaan koko eurooppalaisen sivistyksen, niin juutalaisuutta vastaan on kaikkien kansojen taisteltava, jolleivät ne tahdo tuhoutua. Tämä taistelu on nyt alkanut täydellä todella, ja jo nyt voidaan huomata, että tämä taistelu, joka on saanut alkunsa näistä kahdesta maasta, jotka esittävät määräävää valtiopoliittista akselia Euroopassa, tarttuu vähitellen ympärillä oleviin maihin ja leviää maasta maahan. Ja tällä kertaa siitä tulee taistelu, joka ratkaisee juutalaisky-symyksen kaikkiksi ajoiksi.

Ne "juutalaisvainot", joita historian kuluessa on varhemmin tapahtunut, ovat olleet siellä täällä ilmenneen suuttumuksen purkauksia juutalaisten harjoittaman koron-sen ja kansannyljennän johdosta. Mutta nyt on kysymyksessä rotutietoinen taistelu, joka perustuu täyteen tietoisuuteen siitä historiallisesti kohtalokkaasta vaikutuksesta, minkä juutalaiset ovat onnistuneet kaikkialla itselleen hankkimaan. Ja ne maat, joiden johtavat miehet ovat huomanneet tämän kysymyksen yleismaailmallisen merkityksen, ovat aloittaneet juutalaiskysymyksen puhtaasti tieteellisen käsittelyn. Se valistus, mikä tällä tavalla on levinnyt ei ainoastaan näiden miesten omissa maissa, vaan myöskin muihin maihin, tulee vähitellen herättämään koko ihmiskunnan huomaamaan tämän kysymyksen kantavuuden ja sen järjestämisen välttämättömyyden, niin että tälle nykyisin loisena elävälle kansalle valmistetaan tilaisuus kokoontua yhteen paikkaan omalle maa-alueelleen omaan keskuuteensa omaksi erityiseksi kansakseen. Vasta silloin voi maailma saada rauhan. Kun ehdimme niin pitkälle, voidaan rakentaa uusi "Tituksen riemukaari", mutta sellainen riemukaari, joka esittää maailmanvoittoa koko ihmiskunnan suurimmasta vihollisesta. Ja silloin me taas käymme v. 70 j. Kr. pystytetyn Tituksen riemukaaren ääreen ja katselemme muinaisajan Rooman kauneutta. Me kulkemme sen Via Sacraa pitkin ja katselemme kaikkien niiden temppelien ja basiilikojen raunioita, jotka ovat tämän tien molemmilla puolilla ja palaamme Via Novaa pitkin lähtöpaikallemme.

Marraskuun 4:ntenä päivänä Roomaa vietää erästä nykyajan suurimmista muistojuhlistaan. Kaupunki kuohuu sadoistatuhansista ihmisistä, jotka ovat tulleet maaseudulta. Juhlatilaisuuksia, paraateja, sotilasmusiikkia ja iloisia nuorisoparvia, jotka tahdikkaasti marssivat kaduilla lauluja laulaen. Se oli kansallisjuhlan hälinää nykyaikaisissa puitteissa, joka johti ajatuksen vanhoihin kansankokouksiin Forum Romanumin sisällä muinaisajan Roomassa. Ja se johti samalla ajatuksen niihin moniin vastaavanlaisiin tilaisuuksiin ja tapoihin, joita olen nähnyt kolmannessa valtakunnassa. Ja täytyy myöntää, että pieni kateudenpistos tuntuu mielessä kun näkee, miten kaksi suurta kansakuntaa marssii uutta aikaa ja uutta suuruutta kohden, miten niiden nuoriso kasvaa ja kehittyy suuret ihanteet silmien edessä, kun sitävastoin pohjoismaiden nuoriso hukkuu liberalistieseen kinasteluun, jota johtaa valheellinen sanomalehdistö ja nurinkuriset liberalistiset nuorisonjohtajat. Mutta kun on synnynnäinen optimisti ja miten vanhaksi elänemmekin, niin ainakin minä puolestani ennustan uutta aikaa myöskin meille. Mutta se vaatii herätystä, herätystä ja yhä uudelleen herätystä!

Roomassa marraskuussa 1938.

Y. W. J.

Tilatkaa

SINIRISTI!

Roomalainen yö.

Kirj.
BERTEL GRIPENBERG.

Loistoisa Rooman aika haudastaan
Taas nousi, riemu raikui kaikkialle
Pidoissaa, kutsuttuaa juhlimaan
Ystäviä yhteen viinin valtijalle.

Me kumarsimme kukkaisvaltikalle
Ja vapauden maljat maistetaan
Ja povet liekehtii kun lasketaan
Elämän paisteiselle ulapalle.

Ulappa uljas, kukkaisketo uhkee
Sun viinis vierii, innon myrskyt puhkee,
Iloitsee ilma, laulun laineet lyö.

Nää kaukomieli sydämeensä sulkee,
Niin' ei syö koi, ei varkaat kaivaa julkee —
Jäi muistoon mulle roomalainen yö.

Suom. P. U.

Egyptiläisen naisen kirje

Canterburyn arkkipiispalle.

Egyptiläinen rouva *Hoda Charavi* on "Doustour"-nimisessä lehdessä julkaissut Canterburyn arkkipiispalle osoitetun avoimen kirjeen. Hän viittää siihen, että Englanti, silloin kun englantilainen sirdar, Sir Pee Stack, vuonna 1924 murhattiin, vaati, egyptiläisten anteeksipyynnöstä huolimatta, Egyptiltä puolen miljoonan punnan (yli 100.000.000 Smkn.) suuruisen sakon ja egyptiläisten sotajoukkojen poistamista Sudanista, ilman että arkkipiispa olisi kohottanut äänensä tätä menettelytapaa vastaan. Englantilaiset sotajoukot tappavat Palestiinassa miehiä, naisia ja lapsia, jotka eivät ole tehneet mitään rikosta, vaan ainoastaan puolustaneet maataan. Tätäkään vastaan ei arkkipiispa ole esittänyt mitään vastalausetta.

Mutta nyt hän nostaa äänensä kuuluviin, kun saksalaiset ovat sakottaneet juutalaisia rangaistuksena Pariisissa saksalaiseen diplomaattiin kohdistuneesta murhasta, jonka syyksi murhaaja itse on sanonut koston Saksaa vastaan. Yksikään juutalainen ei ole näyttänyt mieltään tätä murhatekoa vastaan.

"Kohdistuuko teidän ystävyytenne ainoastaan juutalaisiin, herra arkkipiispa," kysyy rouva Charavi, "ja mitkä periaatteet ovat määrittelemässä hyvän ja pahan välisen eron?"

MIELIPIDETEOLLISUUS.

Kansanvaltaa ei pidä pilata

tulkitsemalla sitä väärin.

Erään Helsingin Sanomain "Tolarin" kirjoituksen johdosta.

Nimimerkki Tolari on »Helsingin Sanomissa» 12/11 julkaissut »Kirjeen Helsingistä», jossa hän kuitenkin kirjoittaa alussa vain Saksasta, eikä Helsingistä. Tämä sepustus on sellainen valheiden ja käsitteiden vääristelyn loistonäyte, että siihen on syytä muutamin oikaisuin kajota. Kirjoitus alkaa seuraavasti:

> Itsetehostuksen ja voiman oikeuden voittokulku inhimillisyydelle rakentuvien oikeusperiaatteiden kustannuksella on kansainvälisen poliittisen tilanteen kärjistymisen ohessa paisuttanut myöskin valtioitten sisäisiä kansallisia vastakohtia ja ristiriitoja. Vapaamielisyydestä, suvaitsevaisuudesta ja inhimillisestä oikeamielisyydestä on »uusien polittisten näkemysten» edustajien taholla tehty kansalaisen alamittaisuuden tunnusmerkkejä.

Kuten tunnettua juuri liberalismi eli »vapaamielisyys» korostaa ennenkaikkea jokaisen yksityisen henkilön vapauden itsetehostamista, josta vapaudesta luonnollisesti rikkaat voivat hyötyä paljon enemmän kuin köyhät, ja voimakkaat enemmän kuin heikot. Tämän vapaamielisyyden puitteissa siis toteutuu aivan häikäilemättömässä muodossa juuri »voiman oikeuden voittokulku inhimillisyydelle rakentuvien oikeusperiaatteiden kustannuksella». Niinpä liberalistinen talousjärjestelmä käytännössä jättää kylmästi työtä vaille jääneitä kansalaisia äärimmäisen bädan uhreiksi, mutta sallii suurten pääomien omistajien juuri puhen aikana aivan »vapaasti» edelleen paisuttaa rikkauksiaan esimerkiksi keinottelemalla hätään joutuneitten omaisuuden viimeisetkin rippeet taskuihinsa millä polkuhinnoilla tahansa. »Uusi kansallinen näkemys» on sitä vastoin käytännössä lainmääräyksillä toteuttanut jokaisen kansalaisen työnsaantioikeuden, täten turvaten hänet joutumasta riistonalaisuuteen. Tämä on tietysti paljon inhimillisempää ja oikeudenmukaisempaa. Tolari alkaa siis koko kirjoituksensa selvällä yrityksellä tehdä mustan valkoiseksi.

Ja samassa tuleekin jo pukinsorkka esille, kun hän viittaa »kansallisten vastakohtien ja ristiriitojen» kärjistymiseen valtioitten sisäpuolella. Tämä tietysti viittaa juutalaisten asemaan uudessa Saksassa. Tolari kirjoittaa:

> Varsinkin juutalaiset, jotka elävät vähemmistökansallisuuksina miltei kaikissa maapallon maissa, ovat joutuneet katkerasti kokemaan tuon »uuden kansallisen suunnan» seurauksia.

Koska Tolari alkaa kirjoituksensa puhumalla inhimillisyydestä ja siihen perustuvista oikeusperiaatteista, niin vastatkoon juuri siinä mielessä seuraaviin kysymyksiin:

Tiedetään, että juutalaisten hallussa ovat aivan ylivoimaisesti yhteiskunnalliset johtopaikat Neuvostovenäjällä ja Puna-Espanjassa. Ja tämän juutalaisen johdon aikana noissa maissa on hirvittävän julmalla tavalla tuhottu — ja edelleen tuhotaan — satojatuhansia ja miljooniakin viattomia ihmisiä. Muutamia vuosia sitten oli yhteiskunnallinen ylivalta Saksassakin etupäässä juutalaisten käsissä, ja silloin siellä monta miljoonaa ihmistä kärsi työttömyyttä ja siitä johtuvaa sanomatonta kurjuutta. Ihmismäärät, joiden lukumäärään verrattuna juutalaisten kokonaismäärä Saksassa on aivan pieni, ovat siis »saaneet katkerasti kokea vanhan, juutalaisen suunnan seurauksia» — ja saavat niitä edelleenkin kokea, ei ainoastaan siinä muodossa, että jotkut harvat temppelit sytytetään palamaan, vaan siinä muodossa, että tuhansia temppeleitä hävitetään ja ihmisiäkin poletaan elävinä! Voiko Tolari todellakin kerskailla olevansa »inhimillisyyden ja oikeusperiaatteiden» saarnaaja, niin kauan kuin hän ei moiti noita »seurauksia» oikeassa keskenäisessä suhteessa? Käytännössä tämä merkitsisi, että hänen pitäisi kirjoittaa Helsingin Sanomiin joka päivä ainakin pari kolme sivua siitä, minkä verran juutalaiset tekevät pahaa muille, ja kerran kuukaudessa neljännespalstan siitä, mitä muut tekevät juutalaisille. Silloin voisi antaa jonkinlaista arvoa myöskin sille, mitä hän kirjoittaa juutalaisten kohtelemisesta Saksassa. Muussa tapauksessa täytyy Tolaria pitää juutalaisten rikollisuuden ja valtapyyteiden renkinä, joka käyttää inhimillisyyden ja oikeuden periaatteita väärin hyvin likaisia tarkoitusperiä varten.

Tolarille näkyy olevan vaikeata sulattaa, että »kansalliset poliittiset liikkeet» käyttävät sellaista sanaa kuin »alamittaisuus» sekä ihmisten että kansallisuuksienkin suhteen. Tahtooko siis Tolari todellakin uskotella yleisölle, että kaikki henkilöt ja kaikki kansat tässä maailmassa ovat potkkeuksetta aivan saman mittaisia? Onko jokainen salamurhaaja tai varas esimerkiksi Ukko-Pekka Svinhufvudin mittainen? Tai eivätkö esimerkiksi suomalaiset olekaan yhtään parempi urheilijakansa kuin mikä muu kansa tahansa? Onko Kongon neekerien kirjallisuus kaikissa suhteissa Ranskan kirjallisuuden mittainen?

Mitä nyt juutalaisiin tulee, niin esimerkiksi Saksassa vuosien 1882—1889 rikostilasto (siis kauan ennen »uutta kansallista suuntaa») todistaa, että juutalaisten rikollisuus — heidän lukumääräänsä verrattuna — oli suhteellisesti eri rikoslajeista 2—20 kertaa Saksan keskitasoa suurempi. Samaan suuntaan viittaa Venäjänkin rikostilasto varsinkin raskaimpien rikösten suhteen, ja sama on tuloksen laita kaikkialla, missä asiaa on perusteellisesti tutkittu. Ei voi siis edes olla epäilystäkään siitä, etteikö juutalainen kansa olisi siveellisesti (ja se on tietysti kaikista tärkein ja ratkaisevin seikka) juuri saman täydessä merkityksessä alamittainen. Ja koska näin on, niin siitä saa ja täytyykin puhua ja tehdä tarpeelliset johtopäätökset. Jos seuraukset tästä ovat juutalaisille »katkerat», niin se johtuu siitä, että heidän tekonsa ja toimintansa ja heidän suhtautumisensa muihin ihmisiin ja kansoihin ovat ainakin yhtä katkerat. Tolarin pitäisi siis suunnata moitteensa tämän »katkeruuden» lähteeseen, sillä muuta tietä sitä ei mitenkään voida saada poistetuksi, taikka edes lievennetyksi.

Kylläkai Tolarikin tietää sen verran, ettei pahankurisuus lähde ihmisistä muulla tavalla kuin kurittamalla. Yhtä hyvin kuin syytetään saksalaisia viranomaisia juutalaisten »vihaamisesta», voitaisiin esimerkiksi syyttää tuomareitamme varkaiden ja murhaajien »vihaamisesta», vaikka he itse asiassa vain kurittavat heitä, ja tällöin usein tuntevat mitä syvintä sääliä.

Koska nyt kerran puhumme tästä koko maailmalle erittäin tärkeästä asiasta, niin on syytä kajota myöskin sen syvimpään juureen ja ytimeen. Ja se on tämä: Tolarin »tyyliin» ajattelevat ihmiset eivät tyydy siihen oikeutettuun vaatimukseen, että kaikille ihmisille annettaisiin lain edessä samat mahdollisuudet näyttää minkä mittaisia he ovat, vaan he haluavat tämän lisäksi, että kaikille annettaisiin — kykeneväisyyteen katsomatta — samat mahdollisuudet nauttia elämän hyveistä, samat mahdollisuudet menestyä ja ansaita, samat mahdollisuudet »herrastella» ja »olla mukana päättämässä». Tätä epäoikeutettua vaatimustaan he sitten nimittävät »demokratiaksi» eli »kansanvallaksi».

Jos nyt todellakin myönnettäisiin sama »vapaus» kaikille — laiskoille ja ahkerille, rehellisille ja epärehellisille, järkeville ja tyhmille — niin ihmiskunta pakostakin muuttuisi hyvinkin nopeasti petolaumaksi, ja kulttuuri häviäisi. Sillä hyvien aineksien toimintaa pitää ilman kuriakin kohtuuden rajoissa heidän omatuntonsa, mutta huonojen, rikollisuuteen taipuvien aineksien toimintaa ei ilman kuria rajoita kerrassaan mikään, joten ne silloin saavat pian kokonaan ylivallan. Seurauksena tästä on ilmiö, joka tunnetaan bolshevismin nimellä. Sen pohjana on juuri alamittaisten ja rikollisten aineksien pyrkimys »vapauteen» — ei edesvastuuseen perustuvaan vapauteen, vaan alhaisimpien himojen sanelemaan vapauteen. Ja näitä pyrkimyksiä ovat koko maailmassa juuri juutalaiset ennen muita johtamassa. Sentähden on olemassa vain kaksi vaihtoehtoa, joita ei mitenkään voida rinnan toteuttaa. Kysymys on: joko bolshevismi ja kulttuurin häviäminen, tai kuri ja kulttuurin, sekä inhimillisyyden ja oikeudenmukaisuuden pelastaminen.

Sellaisia aineksia, jotka toivovat pahoille taipumuksilleen mahdollisimman paljon »vapautta», on maailmassa paljon, ja tuollaisen »vapauden» lupaaminen on siis mitä oivallisin äänten kalastuskeino. Juuri siihen perustuukin eräiden »porvarillisten» piirien osallistuminen »kansanrintamaan». Se käy entistä enemmän selville Tolarin kirjoituksesta,

Yksi ainoa yhdysviiva

kumoaa kaksi palstallista tilastotietoja.

Hieman miettimisen aihetta Suomen työväestölle,

Otsikolla "Münchenin taloudelliset seurаukset" on Suomen Sosialidemokraatti hiljattain (9. 11. -38) antanut loistonäytteen harjoittamastaan valhepropagandasta ja kierosta otsikoimistekniikasta.

Lehti tarjoaa lukijoilleen pari palstallista tilastollisia numeroita "todistaakseen" niillä mitä kaikkea "Tshekkoslovakia" on Münchenin sopimuksen johdosta "menettänyt". Emme tässä kajoa noitten numeroitten paikkansapitäväisyyteen, jossa mahdollisesti ei olekaan moitittavaa. Mutta asia sattuu olemaan niin, ettei tarvita kuin yksi ainoa yhdysviiva koko "johtopäätöksen" kumoamiseksi.

Suomen Sosialidemokraatin numerot koskevat entisen Tshekkoslovakian alueella sijaitsevia teollisuuslaitoksia, jotka nyttemmin ovat joutuneet Saksaan tai Puolaan kuuluville alueille. Nämä laitokset ovat luodut saksalaisella tai puolalaisella työllä, rahalla ja järjestelykyvyllä. Niitä ei ole otettu osakkailtaan tai omistajiltaan pois, eikä niitten saksalaisia ja puolalaisia työläisiä ole pois karkoitettu. Tässä suhteessa ei siis Münchenin sopimus ole muuttanut yhtään mitään. Ero on siinä, että nuo saksalaiset ovat nyttemmin Saksan kansalaisia ja nuo puolalaiset Puolan kansalaisia.

Suomen Sosialidemokraatti kirjoittaa siitä, mitä "Tshekkoslovakia" on "menettänyt". Mikä on sitten "Tshekkoslovakia"? Se oli pakkotoimenpiteillä, valheilla ja selvien lupausten rikkomisella luotu luonnoton ja keinotekoinen valtiollinen rakennelma. Sitä ei ole edes enää olemassakaan. Sen tilalle on lähinnä astunut tshekkien ja slovakkien vapaachtoisen yhteenliittymisen pohjalle muodostunut luonnollinen ja kansallinen valtiomuodostelma, eli uusi Tshekko-Slovakia. Luonteeltaan se muistuttaa Sveitsiä ja Belgiaa, joissa niinikään muutamat eri kansat (Sveitsissä 4. Belgiassa 2) vapaaehtoisesti ylläpitävät yhteisen valtiomuodostelman.

Kuinka paljon tuo pieni yhdysviiva tässä suhteessa merkitsee, käy selville siitä tosiasiasta, että sen käyttö oli tuossa vanhassa, keinotekoisessa "Tshekkoslovakiassa" kielletty, sen valheen, jolle tuo koko luonnoton muodostelma perustui, peittämiseksi.

Tämä pieni yhdysviiva kumoaa näin ollen Suomen Sosialidemokraatin esittämän tilaston koko merkityksen. Noita teollisuuslaitoksia eivät ole luoneet tshekit ja slovakit, vaan saksalaiset ja puolalaiset. Ne siis kuuluivat viimemainituille, eivätkä edellisille. Ja vähiten ovat nuo teollisuuslaitokset olleet tuon keinotekoisen Tshekkoslovakian valtiollista omaisuutta, jonka se olisi siis nyt siinä mielessä "menettänyt".

Luonnottoman, keinotekoisen "Tshekkoslovakian" (ilman yhdysviivaa) olivat taas luoneet etupäässä juutalaiset ja vapaamuurarilliset piirit — kansainvälisen mahtipolitiikkansa tueksi. Ainoastaan nämä suurkapitalistiset piirit ovat nyt todellakin menettäneet mahdollisuutensa käyttää saksalaisia ja puolalaisia työtätekeviä aineksia välikappaleinaan hämärien tarkoitusperiensä edistämiseksi. Sitäkö Suomen Sosialidemokraatti — "työtätekevien oma lehti" — niin kovasti suree?

Tässä on nyt Suomen työkansalle ajattelemisen aihetta. Sen "oma

Juutalaisten kerjääminen — inhoittava röyhkeys.

Siitä lähtien kun juutalaisten on täytynyt — poliittisen, sosiaalisen, taloudellisen ja sivistyksellisen rikollisuutensa vuoksi — lähteä pois maasta toisensa jälkeen (Saksasta, Itävallasta, Tshekiasta, Slovakiasta, Italiasta, Puolasta, y.m.), on kautta maailman pantu toimeen keräyksiä näitten "emigranttien" auttamiseksi. Aivan erikoisesti on näihin toimenpiteisiin ryhdytty Pohjoismaissa. Ja aina on juutalaisten määräävä vaikutusvalta julkiseen sanaan antanut näille keräyksille alkusysäyksen.

Jos nyt kuitenkin luomme silmäyksen juutalaisen kansan taloudelliseen asemaan, niin käy ilman muuta selville, että koko tässä kerjäämisessä piilee ennenkuulumaton julkeus. Jos esimerkiksi jonkun pohjoismaisen kansakunnan jäsenet — olkoonpa kysymys mistä Pohjolan kansasta tahansa — joutuisivat taloudelliseen ahdinkotilaan, niin ei heille tulisi mieleenkään kääntyä muiden kansojen puoleen apua kerjäämään, vaan he kääntyisivät oman kansakuntansa puoleen vedoten sen uhrivalmiuteen. Ja näin onkin oikein — niin on aina menetteläväkin tällaisissa tapauksissa. Tälläin on kuitenkin esimerkiksi meillä kansallisen omaisuuden arvo — keskimäärin henkilöä kohtaan — aivan suunnattoman paljon pienempi kuin on asianlaita juutalaisen kansan keskuudessa.

Juutalaiset ovat itse lukemattomilla tavoilla todenneet, että he pitävät itseään erikoisena, määrätynä kansakuntana, huolimatta siitä, että he — taipumuksiensa mukaisesti — ovat aina määrätietoisesti asettautuneet asumaan vain muiden kansojen keskuuteen. Lisäksi on täysin sitovasti todettu, että 70—80 % koko maailman kultamäärästä on juutalaisen kansakunnan jäsenten hallussa, mikä tekee heidät maailman rikkaimmaksi kansakunnaksi. Onhan silloin aivan ennenkuulumattoman typerää, että ei-juutalaiset kansakunnat panevat toimeen omien, paljon köyhempien jäsentensä keskuudessa kaikenmoisia keräyksiä tämän maailman rikkaimman kansakunnan hyväksi. Toisaalta on juutalaisen kansakunnan taholta julkeaa röyhkeyttä lähteä kerjäämään muilta kansoilta taloudellista apua, kun juutalaiset voivat aivan mainiosti tulla keskenänsä toimeen, kunhan he vain pakoittavat oman kansakuntansa jäsenet osoittamaan avuliaisuutta köyhempiä kansakuntansa jäseniä kohtaan, kuten jokainen kunnollinen kansa katsoo luonnolliseksi velvollisuudekseen tehdä.

Menemällä tuohon juutalaisten ovelasti virittämään ansaan ja keräämällä omilta jäseniltään rahoja juutalaisten pakolaisten auttamiseksi, eivät muut kansat ainoastaan vähennä mahdollisuuksiaan tukea omia köyhiä jäseniänsä, vaan tällä suorastaan rikollisella kevytmielisyydellä — joka kulkee "humaanisuuden" valenimellä — he myöskin lykkäävät yhä tuonnemmaksi sen ajankohdan, johon on kuin onkin päästävä, jotta koko maailman juutalaiskysymys tulisi ratkaistuksi ja rauhallisemmat olot saatettaisiin maailmassa aikaan; ajankohdan, jolloin juutalaiset ostavat itselleen niin suuren maa-alueen, että se sopii ja kelpaa heille kaikille siirtolaksi.

Sellaisiin epäoikeudenmukaisiin ja riittämättömiin hätäaputemppuihin turvautuminen, niinkuin Englannin nyt tukema yritys tyrkyttää Palestiinan arabialaisille juutalaisasutus heidän omaan maahansa, on vain vahingoksi. Varsinkin jos otetaan vielä huomioon, minkälaisilla barbaarisilla keinoilla Englanti nyt ajaa tätä asiaa — verisellä terrorilla, jonka rinnalla Saksan hiljattaiset toimenpiteet juutalaisia vastaan kokonaan kalpenevat.

On kuvaava todistus vapaamuurarillis-valhedemokraattisten maiden ja niitten sanomalehdistön mädännäisyydestä ja tekopyhyydestä, kun esimerkiksi "Hufvudstadsbladet" (sunnunt. 13/11) kirjoittaa, että "joudutaan kauhun valtaan sen reaktion johdosta, jonka Pariisissa suoritettu inhoittava teko on synnyttänyt", kun taas turhaan saa odottaa sitä "kauhua", johon Englannin nykyiset menetelmät Palestiinassa antavat vielä paljon enemmän aihetta. Jälkimmäisessä tapauksessa on kuitenkin kysymys miltei päivittäin tapahtuvista siviilihenkilöiden murhaamisista ja kokonaisten kylien hävittämisestä, kostoksi siitä, että arabialaiset taistelussaan oman isänmaansa puolesta vahvoja brittiläisiä sotajoukkoja vastaan ovat joutuneet tappamaan muutamia englantilaisia, jotka ase kädessä ovat ahdistaneet noita isänmaansa puolustajia! Näin menettelee kansa, joka ei millään tavalla edes omista Palestiinaa, vaan jolla on vain väkivaltaista tietä aikaansaatu "mandaatti" sen suhteen, ja näin se menettelee vain siitä syystä, etteivät arabialaiset halua ottaa omaan maahansa niitä tunkeilijoita, joita heille tyrkytetään, vieraan heimon jäseniä, joilla ei ole minkäänlaista todellista oikeutta tunkeutua sinne. Tämä on suorastaan inhoittavaa, maan asujamistoon kohdistuvaa väkivaltaa. Tässä on kysymys viattomien siviilihenkilöiden jokapäiväisestä murhaamisesta ja sellaisesta heidän omaisuutensa hävittämisestä, että arabialaiset joutuvat aivan täydellisen kurjuuden valtaan.

Mitä ovat nyt itse asiassa — tähän verrattuna — saksalaiset tehneet, joka aiheuttaa tuon Hufvudstadsbladetin mainostaman "kauhun"? Eiyhdenainoankaan juutalaisen henkeä ole otettu kostoksi siitä, että Pariisissa tehty murha oli jokahdeksas niistä murhista, jotka juutalaisten taholta ovat kohdistuneet johtaviin saksalaisiin persoonallisuuksiin — puhumattakaan juutalaisten aikanaan murhaamista lukemattomista saksalaisista panttivangeista taikka valtataistelun aikana juutalaisten murhaamista kansallissosialismin esitaistelijoista. Ei edes varkauksia tapahtunut silloin, kun juutalaisten kauppaliikkeitten akkunoita rikottiin, paitsi aivan harvoissa yksityistapauksissa, jolloin syyllistä on heti mitä ankarammin rangaistu. Niinpä itse Hufvudstadsbladet on kertonut erään saksalaisen saaneen tuomion 2 kuukauden vankeuteen siitä syystä, että hän akkunaa rikkoessaan oli myöskin kajonnut näytteillä olleeseen tavaraan. Eräässä Berliinin suuressa jalokiviliikkeessä jätettiin monen miljoonan arvoiset kalleudet koskematta, vaikka liikkeen akkunat oli rikottu, ja katu oli täynnä väkeä.

Kuritoimenpiteiden painopiste onkin siinä, että juutalaisilta otetaan miljaardin Saksan markan suuruinen sakko, sekä siinä, että saksalaiset ovat saaneet selville, että juutalaisten toiminnasta Saksassa on nyt vihdoinkin tehtävä kerta kaikkiaan loppu. Viimemainittuun toimenpiteeseen on saksalaisilla luonnollisesti täydellinen oikeus, koska juutalaiset eivät muodosta mitään Saksan kansan osaa, vaikka he ovatkin — parhaimmassa tapauksessa — saaneet Saksan alamaisten, mutta ei missään tapauksessa Saksan kansalaisten, oikeuksia.

Missä suhteessa on tuo nyt määrätty sakko Saksassa olevien juutalaisten omaisuuden kokonaisarvoon?

Jo aikaisemmin annetun asetuksen perusteella olivat juutalaiset velvoitetut ilmoittamaan omistamiensa omaisuuksien arvot. Koska tässä siis ovat kyseessä itse juutalaisten antamat tiedot, niin voidaan varmuudella pitää esitettyjä numeroita mieluummin liian alhaisina kuin liian korkeina. Useinhan tällaisissa tapauksissa on kysymys arvioiduista arvomääristä, joita voidaan melko mielivaltaisesti arvioida. Näitten juutalaisten antamien tietojen mukaan esimerkiksi Berliinissä

on 1 juutalaisella yli 12 miljoonan Saksan markan suuruinen omaisuus
(Huomautus: tämä vastaa noin 240 miljoonaa Smk:aa)
" " yli 10 miljoonan Saksan markan suuruinen omaisuus
" " " 8 " " " " "
" " " 7 " " " " "
" " " 6 " " " " "
8 " " 5 " itsekullakin
" " " "
7 " " 4 " " " " "
17 " " 3 " " " " "
37 " " 2 " " " " "
125 " " 1 " " " " "
(n. 20 milj.Smk.)
346 " " ½ " itsekullakin
" " " "
894 " " 300,000 " " " "
(n. 6 milj. Smk.)

Koko Saksassa lasketaan sikäläisten juutalaisten omistavan tämän tilaston mukaan 8 miljaardia Saksan markkaa. (Vertailuksi muistettakoon esimerkiksi, että koko Suomen valtion vuotuinen tuloarvio tuskin nousee k.o. pääoman korkoja vastaavaan määrään, Suomessa ollen kahdeksan kertaa enemmän asukkaita kuin Saksassa on juutalaisia.) Siinä nyt on tuo "säälittävä ja köyhä" kansakunta, joka käy Suomessakin kerjäämässä almuja — puhumattakaan saman kansakunnan Amerikassa, Englannissa ja muuallakin asuvista rahavaltiaista, jotka kykenevät ennen kaikkia muita myöntämään maailman suurvalloille valtio- ja sotalainoja!

Juuri näitä taloudellisia rikkauksiaan rakastavat juutalaiset ylinnä kaiken. Ja kun heitä on kuitettava tekemistään rikoksista, niin on sentähden paikallaan, että rangaistus kohdistuu heihin juuri tällä aineellisten arvojen alalla. Mutta koska valhedemokraattinen mieliala on niinikään materialistinen, niin on hyvin ymmärrettävissä, että juuri tuo omaisuuteen kajoaminen kuritustarkoituksessa aiheuttaa sellaisen "kauhun". Ja kuitenkin on tuo yhden miljaardin suuruinen sakkomäärä ainoastaan murto-osa siitä omaisuudesta, mikä juutalaisilla jo yksinomaan Saksassa on. Venäjällä ei juutalainen bolshevismi ole vain ryöstänyt vastustajiensa koko omaisuutta, vaan on sen lisäksi estänyt heitä pakenemasta muihin maihin apua kerjäämään ja sulkenut monta miljoonaa taholta viatonta uhria pakkotyöleireihin, orjaruoskanalaisuudessa hitaasti näänttymään nälkään. Julmuus on satojakertoja suurempi, mutta maailmanlehdistössä kuvastuva "kauhu" satoja kertoja pienempi!

Vanha — juutalaisten laatima — lauseparsi kuuluu: "Kaikki juutalaiset ovat toisistaan takuussa". Tässä on nyt hyvä tilaisuus ryhtyä tämän takuun toteuttamiseen, mutta sen sijaan he lähtevät kerjuulle! Mutta nyt onkin kysymys juuri tuosta takuusta. Sillä Pariisissa tehdyn murhan takana eivät ole vain Saksan juutalaiset, vaan koko juutalainen kansakunta. Ja laukaus suunnattiin — ei yksityiseen henkilöön, vaan koko Saksan kansaan. Kun otetaan huomioon, kuinka mitättömäksi on jättäytynyt maailman omantunnon reaktio englantilaisten Palestiinassa harjoittamaan terroriin, niin näyttää siltä kuin olisi maailma ehkä suhtautunut rauhallisemmin Saksan kuritoimenpiteisiinkin, jos saksalaiset olisivat ampuneet muutamia tuhansia juutalaisia, eivätkä kajonneet heidän rahoihinsa! Sellainen on valhedemokraattisen maailman "oikeamielisyys"!

Lisäksi on muistettava seuraavaa: Ollessaan Saksassa vallassa juutalaiset panivat toimeen suuren inflation. He olivat alunpitäen selvästi tietoisia sen tulevista vaikutuksista, ja heillä oli sentähden tilaisuus käyttää sitä hyväkseen mitä häikäilemättömimmällä tavalla. Niin he tekivätkin, ja sillä seurauksella, että ainakin puolet heidän omistamastaan 8 miljaardista, eli vähintäin 4 miljaardia Saksan markkaa, on määrätietoises-

---

lehti" tarjoaa sille kirjoituksen, joka näyttää vaikka kuinka asialliselta, se kun perustuu "tarkkoihin tilastollisiin numeroihin". Ja sittenkin siinä on noin lihava koira haudattuna. Mikä koira on kuitenkin jo niin mätä, ettei se edes kestä — yhdysviivaa.

Nyt olisi Suomen Sosialidemokraatin vuoro — jos se siihen kykenisi — osoittaa, mitä se voi — totuudessa pysyen — esittää täällä esitettyjä näkökohtia vastaan. Taidamme saada odottaa sitä turhaan! Ei edes Suomen Sosialidemokraatti voi väittää oikeudenmukaiseksi, että saksalaisia ja puolalaisia pakoitettaisiin tekemään työtä esimerkiksi tshekkien tai slovakkien tai juutalaisten ja vapaamuurarillisten suurkapitalistien valta-aseman lujittamiseksi, taikka että sodan sattuessa saksalaisia ja puolalaisia pakoitettaisiin ampumaan heimoveljiään. Suomen Sosialidemokraatti ei tällä kertaa ole kirjoitustavallaan saanut aikaan mitään muuta kuin oman kierroutensa paljastumisen.

Kaksi FRANKLINIA vastakkain.

Kuten tunnettua on Pohjoisamerikan Yhdysvaltojen nykyisen presidentin, Franklin Rooseveltin, ympärillä paljon juutalaisia, jotka määräävällä tavalla vaikuttavat hänen politiikkaansa. Sentähden ei ole ihmeteltävää, jos tuossa maassa, gangsterien luvatussa maassa, on suhtauduttu erikoisen ankarasti niihin toimenpiteisiin, joihin Saksassa on nyt ryhdytty juutalaisten suhteen, vaikka siellä olisi aivan riittävästi syitä ottaa ensiksi maan omat asiat tarkastuksen alaisiksi. Jo useampia vuosia sitten julkaisi tunnettu amerikkalainen suurlehti, Chicago Tribune, tilaston, jossa selvin numeroin todistettiin, että Yhdysvaltojen suurin liikehaara on — rikollisuus, jonka "vuosivaihto" helposti vie voiton sikäläisen kaivos-, teräs-, elokuva- tai autoteollisuuden vuosivaihdosta. Koska näin on asianlaita, niin kannattaa tutustua niihin profeetallisiin sanoihin, jotka eräs toinen Franklin — nimittäin "Amerikan suurin poika", Benjamin Franklin — kerran lausui Philadelphian kansalliskokouksessa vuonna 1788:

Eräs suuri vaara uhkaa Amerikan Yhdysvaltoja. Tuo vaara on juutalainen. Mihin vain juutalaiset ovat asettuneet asumaan, siellä he ovat painaneet alas siveellisen tason ja alentaneet taloudellisen rehellisyysasteen. He pysyvät yhdessä, eivätkä sulaudu toisiin, ja missä heitä on yritetty asettaa ikeen alle, niinkuin Espanjassa ja Portugalissa, siellä he ovat yrittäneet rahallisesti kuristaa kyseessäolevan kansakunnan. Jo 1,700 vuotta he ovat valittaneet kovaa kohtaloaan, että heidät on karkoitettu kotimaastaan, mutta hyvät herrat, jos sivistynyt maailma tänään tulisi tarjoamaan heille Palestinan ja heidän omaisuutensa takaisin — niin he keksisivät heti pakoittavia syitä olla sinne takaisin siirtymätä. Minkätähden? Sentähden, että he ovat vampyyreja — eivätkä verenimijät voi elää toisista verenimijöistä — ja sentähden he eivät voi asua yhdessä. Heidän täytyy asua kristittyjen ja muiden sellaisten keskuudessa, jotka eivät ole heidän omaa rotuaan.

Ellei heitä perustuslailla suljeta pois Yhdysvalloista, tulevat he sataa vuotta lyhyemmässä ajassa virtaamaan niin lukuisina tähän maahan, että he tulevat hallitsemaan meitä ja tuhoamaan meidät ja muuttamaan perustuslakimme, jonka puolesta me amerikkalaiset olemme vuodattaneet vertamme ja uhranneet elämämme, omaisuutemme ja henkilökohtaisen vapautemme. Ellei juutalaisia suljeta täältä pois, niin kahdensadan vuoden kuluttua tulevat meidän lapsemme tekemään pelloilla työtä elättääkseen juutalaisia, jotka istuvat rahanvaihtokonttoreissaan ja hierovat ilosta käsiään.

Varoitan teitä, hyvät herrat! Ellette sulje täältä pois juutalaisia, tulevat teidän lapsenne ja lastenne lapset kiroamaan teitä vielä haudoissanne. Heidän aatteensa eivät ole amerikkalaisten aatteita, eivät, vaikka he jäisivät kymmenen sukupolven ajaksi meidän keskuuteemme asumaan. Leopardi ei voi muuttaa täpliään. Juutalaiset ovat tälle maalle vaarana; jos heidän sallitaan tulla tänne, tulevat he asettamaan laitoksemme vaaranalaiseksi. Heidät on perustuslailla pois suljettava.

Amerikkalaiset eivät ottaneet silloin suurimman ja kaukonäköisimmän valtiomiehensä sanoja kuuluviin korviin. Ja siitä on nyt seurauksena se, että he moittivat saksalaisia, kun nämä toimivat juuri tuon saman etevän ja viisaan miehen neuvojen mukaisesti.

NEMESIS.

Sanotaan, että on olemassa NEMESIS. Jättäkäämme tällä kertaa pois laskuista ne miljoonat ihmiset, jotka on murhattu Neuvostoliitossa, Espanjassa, Unkarissa ja Saksassa y. m. maissa, juutalaisten toimeksiannosta, koska nyt jo jok'ikinen ihminen selvästi näkee, että bolshevismin takana on juutalainen. Ajatelkaamme nyt tässä vain synagoogia! Muistuu silloin mieleen, että juutalaiset, jotka vihaavat kristinuskoa, ovat aiheuttaneet kymmenientuhansien kirkkojen muuttumisen rauniioiksi. Venäjällä tuskin on enää kirkkoja olemassakaan. Samoin ovat juutalaiset saaneet Espanjassa aikaan lukuisien kirkkojen hävittämisen. Ajatelkaamme Saksassa hiljattain poltettuja synagoogia näiden tosiasioiden valossa. Millä oikeudella nyt niin kauhistutaan, kun kerran maailmanlehdistö ei ole oikeassa suhteessa tuonut ilmi kauhistustaan hävitettyjen kristittyjen kirkkojen tuhoamisesta. Saksan kansan menettelyssä synagoogien suhteen emme puolestamme voi nähdä muuta kuin Jumalan tuomion kansan vaiston toteuttamana sen vastaavan, mutta monin verroin suuremman, hävityksen johdosta, minkä juutalaiset ovat aikaansaaneet kristittyjen kirkkojen suhteen. Ei käy päinsä, että juutalaiset saavat loppumattomiin rankaisematta rikkoa kristittyjä vastaan. Parannuksen tie kulkee paatuneen osalta ainoastaan rangaistuksen kautta — muuta tietä ei ole olemassa niitä varten, jotka eivät halua tehdä parannusta. Ennustamme, että nyt koittaa aika, jolloin juutalaisiin kohdistuu rangaistus kaikista niistä rikoksista, jotka he ovat maailmassa tehneet tai aiheuttaneet aina siitä lähtien, kun he rahansa välityksellä ovat saaneet maailmassa vaikutusvaltaa. Itse tämä vaikutusvaltakin pohjautuu petokseen — juutalaisten levittämään taikauskoon kullan merkityksestä kansainvälisten kaupantekojen arvon mittana.

Juutalaisvastaisia lentolehtiä Pariisissa.

Ranskan juutalaisvastaisen kokoomusliikkeen julistus.

Pariisi, marraskuun 15. pnä 1938.

"Ranskan juutalaisvastainen kokoomusliike" (Rassemblement anti jouif de France), jonka puheenjohtajana on Pariisin kaupunginvaltuutusmies Darquier de Pellepoix, on antanut Ranskan pääkaupungin kaduilla jakaa lentolehtiä, joissa ranskalaisia kehoitetaan tukemaan liikettä.

Lentolehden otsikkona on "Juutalainen rauhanvastainen salaliitto". Tekstissä sanotaan m.m.: "Tuskin on Daladier julkisesti selittänyt kannattavansa johdonmukaisen kehityksen politiikkaa, kun silloin kansainvälinen juutalaisuus, pettyneenä siitä, että sen sota on epäonnistunut, sinkoaa uuden palopommin ranskalaissaksalaisia suhteita vastaan, sillä juutalaisen Herschel Seibel Grunszpan'in attentaatilla lähetystöneuvos von Rath'ia vastaan ei ole mitään muuta tarkoitusta.

Vasta 1914 vuoden 1918, jolloin kaikki maat olivat siinä uskossa, että ne taistelivat oikeuden, vapauden ja tasavertaisuuden puolesta ja kuolleet ja rauniot lisääntymistään lisääntyivät, oli noiden kanuuna-, säilyke- ja ruumisarkkukauppiaiden juutalaisinternationale kahmaissut käsiinsä 80 prosenttia koko maailman kullasta ja sillä tavalla varmistanut kaikkien puhtaaksinyljettyjen ja rappiolle joutuneitten maiden taloudellisen ja poliittisen valloituksensa. Yksinomaan juutalaiset ovat maailmansodan voittajat.

Mutta kymmenen vuoden aikana ja yhä edelleen Euroopan maat toinen toisensa jälkeen vapauttavat itsensä Israelin ikeestä karkoittamisten ja muiden välttämättömien suojelutoimenpiteiden avulla. Mutta juutalaiset tahtovat kaikin keinoin: valheiden, hajoitus- ja mädätystoiminnan, levottomuuksien, attentaattien, vainukumousten ja sotien avulla valloittaa takaisin menetetyt asemansa ja varustautua niihin linnakkeisiin, jotka vielä ovat heidän hallussaan. Kaikki sisä- ja ulkopolitiikkaa koskevat kysymykset pyörivät yksistään tämän kansallista puolustautumista koskevan kysymyksen ympärillä.

Ainoastaan tämän vapautustyön jälkeen — näin lopettaa lentolehti esityksensä — voidaan kaikkien ranskalaisten yksimielisyys saavuttaa. Ranskan juutalaisvastainen kokoomusliike järjestää ja yhteenliittää kaikkien ranskalaisten ponnistukset, kansalaisten, jotka ilman luokka- ja puolue-eroavaisuuksia taistelevat maan etujen puolesta ja tahtovat valmistaa sitä maaperää, jolle Ranskan yhteys pystytetään."

Toimenpiteitä kiusallisia ulkomaalaisia vastaan.

Ulkomaalaiskysymystä käsiteltäessä Ranskan viimeisissä hätämää-

VAPAAMUURARIUS KIELLETTY PUOLASSA.

Päivälehdistömmekin julkaiseman uutisen mukaan on vapaamuurarius hiljattain kielletty ja sen järjestöt lakkautettu Puolassakin. Vapaamuurarijärjestön takavarikoidut varat käytetään nyt todellisesti ja kokonaan hyväntekeväisyystarkoituksiin.

Mahtaakohan itse vapaamuurareilla olla mitään tätä vastaan, he kun väittävät järjestönsä olevan "vain" hyväntekeväisyysjärjestön?

Maassa toisensa jälkeen herätään.

tija petollisella tavalla ryöstetty Saksan kansalta. Esimerkkinä mainittakoon vain, että juutalaiset yksityisesti omistavat edelleenkin enemmän kuin puolet kaikista Berliinin — Saksan valtakunnan pääkaupungin — taloista, joita he eivät suinkaan ole omalla työllään ja ahkeruudellaan luoneet. Suurimman osan näistä he keinottelivat itselleen juuri inflation aikana, jolloin suuret kivitalot olivat voileivän hinnasta ostettavissa. Sitäpaitsi muistakaamme kaikkia niitä arvoja, jotka juutalaiset petollisella tavalla keinottelivat käsiinsä Weimarin tasavallan aikana Barmat-veljesten, Kutiskerin, Rotterin, Sklarekin ja monien muiden juutalaisten petosjuttujen yhteydessä, jolloin oli kysymys satoihinmiljooniin Saksan markkoihin nousevista arvoista. Onhan aina tapana, että varkaudella ja petoksella hankittu omaisuus otetaan rikolliselta pois ja että häntä vielä lisäksi sakoitetaan tai muulla tavalla rangaistaan. On siis ehdottomasti oikeudenmukaista, että nyt ainakin pieni osa niistä arvoista, jotka juutalaiset rikollisella tavalla hankkivat itselleen inflation aikana Saksassa, palautetaan saksalaisille. Kuten tästä näkyy, on oltava *selvillä* kaikesta siitä, mitä pahaa ja rikollista **juutalaiset ovat tehneet Saksassa,** ennenkuin voidaan oikein arvostella niitä toimenpiteitä, joihin Saksa on nyt juutalaisia vastaan ryhtynyt.

Kun verrataan toisiinsa niitä suunnattoman julmia ja törkeitä rikoksia, joita juutalaiset ovat aikoinaan tehneet Saksaa ja saksalaisia vastaan, ja niitä rankaisutoimenpiteitä, joihin saksalaiset ovat vihdoinkin katsoneet olevansa suorastaan pakoitettuja ryhtymään, niin täytyy sanoa, että maailman lehdistössä nyt niin runsaasti lietsottu "kauhu" on joko määrätietoista tekopyhyyttä taikka sitten rikollista tietämättömyyttä niistä asioista, joista kirjoitetaan. Lisäksi tästä nähdään selvästi, kuinka paljon oletettua suuremmassa määrässä koko maailman — ja meidänkin maamme — sanomalehdistö on välillisesti tai välittömästi juutalaisen rahavallan alaisuudessa, koska se ei kiinnitä paljonkaan huomiota mitä suurimpiin julmuuksiin ja häviityksiin, kun nämä ovat juutalaisten etujen mukaisia, mutta nostaa suuren hälinän siitä, että juutalaisia rahallisesti sakoitetaan tekemistään — paljon törkeämmistä — rikoksista.

Olisi luonnotonta ja kaikkea oikeustajuntaa vastaan, ellei juutalaista kansakuntaa nyt kuritettaisi, ja ellei lopetettaisi siitä rikollista ja tuhoisaa toimintaa, jota se edelleen harrastaa koko maailmassa ja on Saksassakin harrastanut niin kauan kuin sillä oli siihen tilaisuus. Juutalaisten tilille on näet merkittävä kaikki ne pörssihuijaukset, joilla he ovat tuhonneet kokonaisten kansakuntien taloudellisen aseman, saattaneet keinottelutarkoituksessa valuuttoja romahtamaan ja syösseet useita maita kurjuuteen. Ja hehän ovat asetehtaittensa osinkoja silmälläpitäen kaiken sodanlietsonnan takana ja siis ensi kädessä vastuussa niistä kärsimyksistä, joita sodat aiheuttavat ihmiskunnalle.

Elleivät juutalaiset nyt tästä ensimmäisestä suuremmassa mittakaavassa toteutetusta kuritoimenpiteestä ota oppia ja lopeta Saksaan suunnattua ajojahtiaan, niin tämän tuloksena täytyy luonnon pakosta olla, että muutkaan maat eivät voi ajan mittaan vältää samanlaisiin kuritoimenpiteisiin ryhtymistä juutalaista kansakuntaa vastaan. Otaksumme, että näin — valitettavasti kyllä — tulee käymäänkin. Sillä juutalainen tuskin luopuu rikollisista edesottamuksistaan ennenkuin hänet pakoitetaan polvilleen siten, että hänen rahallinen ylioitteensa muitten kansojen suhteen väännetään pois hänen käsistään. Juutalaisen mahti onkin juuri rahassa ja sentähden häntä on tällä alalla rangaistava.

Turkin juutalaiskysymys.

Juutalaiskysymys käy Turkissakin päivä päivältä yhä polttavammaksi. Viime vuosien kuluessa on lukuisasti juutalaisia muuttanut Turkkiin, mikä siellä on herättänyt kansallisissa piireissä vakavaa huolestumista. Tästä johtuen jo viime vuoden lopulla kansanedustaja Toprak herätti Turkin suuressa kansalliskokouksessa esiin kysymyksen juutalaisten maahantulon ja kansalaisoikeuksien saamisen estämisestä. Tämän yhteydessä tapahtuneista selostuksista ilmeni, että Turkissa on tällä hetkellä ollut kaikkiaan n. 100.000—150.000 juutalaista. Tätä vastaan kuitenkin Istanbulissa ilmestyvät juutalaisvaikutuksen alaiset lehdet esittävät, että v. 1927 toimitetun väestönlaskennan mukaan Turkissa on vain 81,900 juutalaista. Kuten sanottu, viime vuosina on kylläkin sangen lukuisasti juutalaisia saapunut maahan, mutta ei ole otaksuttavaa, että niitä sentään olisi ollut lähes 70.000.

Sitävastoin noista luvuista ei ole pidettävä oikeana enempää toista kuin toistakaan, jos Turkin juutalaisten lukumäärää määriteltäessä jätetään heidän äidinkielensä ja uskontonsa huomioonottamatta ja kysymystä käsitellään peikästään rodullisesti. Ne juutalaiset nimittäin, jotka vuosisatoja sitten muuttivat maahan, sitten kun heidät oli Espanjasta karkoitettu, ovat kääntyneet muhamettilaisuuteen ja saaneet Turkin (siihen aikaan ominaisen) valtion kansalaisoikeudet, eikä heitä sen jälkeen ole enää tilastollisesti pidetty juutalaisina. Heitä pidetään turkkilaisina, vaikkeivät he koskaan ole sekaantuneet muuhun väestöön, vaan heillä on jopa omat hautausmaansakin ja sivistyslaitoksensa, ja monta kertaa he vieläkin pitävät juutalaisten juhlapäiviä pybinä muhamettilaisten uskonnollisten juhlapäivien ohella.

Kaikkia näitä rodullisia juutalaisia, jotka ovat tällä tavalla tulleet turkkilaisiksi ja ilmoittavat turkin kielen äidinkielekseen ja islamin uskonnokseen, nimitetään nimellä "dönme". Heidän lukumääränsä on vaikeasti todettavissa, mutta yhdessä varsinaisten talmud-juutalaisten kanssa heitä on kuitenkin kaikkiaan yli 150.000. "Dönme"-juutalaisia on sen vuoksi vaikeata saada selville, koska he ylipäänsä ovat sangen hyvin naamioituneet ympäristöönsä. Heillä tunkeutuu valtion virkoihin ja he hallitsevat kauppaa. Ja Turkin sanomalehdistössä heillä on ollut tähän asti suuri vaikutusvalta.

Turkin juutalaiset ovat ajautuneet yhteen vain muutamiin maanpaikkoihin. Eurooppalaisessa osassa heitä on n. 52.000 (uskontunnustukseltaan juutalaisia) ja aasialaisessa osassa n. 30.000. Että he ovat varsinaisesti ahtautuneet yhteen ennen kaikkea Istanbuliin (eurooppalaisessa osassa) ja Izmiriin, Meersiniin ja Ankaraan (aasialaisessa osassa) on helposti käsitettävissä, koska, vaikkakin he usein ovat pieniä käsityönharjoittajia, talonpoikina heitä ei tässäkään maassa ole.

Uuden juutalaistulvan ehkäiseminen on Turkissa samanlaisessa asteessa kuin aikoinaan vapaamuurariuden kieltäminen. Samoin kuin tuo kieltäminenkään ei ollut tarpeeksi tehokas, niin eivät nämäkään juutalaisten maahantulon vastaan suunnatut toimenpiteet lakiesityksineen ja muineen tule Turkin juutalaiskysymystä lopullisesti ratkaisemaan. Mutta valmistavina toimenpiteinä niillä on kuitenkin arvonsa, jotta kansalkunta asteittain tulisi täydellisesti vapautetuksi kansainvälisestä juutalais-kommunistisesta vaikutuksesta. Palestiinan tapaukset ja tapaukset Euroopassa tulevat varmasti avaamaan Turkin nykyisten vallanpitäjien silmät huomaamaan juutalaiskysymyksen pikaisen ratkaisemisen välttämättömyyden.

Joka kolmas rikollinen Puolassa juutalainen.

Lodzissa ilmestyvä aikakauslehti "Co Slychac" on julkaissut tilaston, joka osoittaa, että Puolassa oli v. 1936 joka kolmas rikollinen juutalainen. Tilastollisen vuosikirjan mukaan rikokset valtiota vastaan jakaantuvat uskontunnustuksellisessa suhteessa edellämainittuna vuonna seuraavasti: Roomalaiskatolisia .... 481 rikollista

Kreikkalaiskatolisia ...	145	„
Ortodokseja	822	„
Reformeerattuja	15	„
Juutalaisia	923	„
Muita	302	„

Juutalaisia on Puolassa n. 10 prosenttia väestöstä, mutta heidän osuutensa valtiorikoksissa on 34,5 prosenttia.

Sama lehti toteaa tilaston perusteella, että ns. valkoisen orjakaupan (tyttökaupan) harjoittajat ovat melkein yksinomaan juutalaisia. Rikostilaston mukaan on vasta 1894 vuoden 1936 ollut syytteessä valkoisen orjakaupan harjoittamisesta 988 juutalaista, jota vastoin vain 7 kristittyä henkilöä ja 2 muuta on samana aikana syytetty yllämainitusta kaupasta. Mainitun lehden mukaan Puolassa elää kaikkiaan 100.000 juutalaista haureuden harjoittamisesta tavalla taikka toisella saamillaan tuloilla.

Viime aikoina on Puolassa ryhdytty tarmokkaaseen toimintaan kommunistisen solutustyön ehkäisemiseksi. Warsovassa ilmestyvä kommunisminvastainen lehti "Presse Agentur" kertoo, että vuoden 1937 kuutena ensimmäisenä kuukautena pidätettiin 150 henkilöä, jotka harjoittivat salaista kommunistista solutustyötä. Näistä oli 138 eli siis 92 prosenttia juutalaisia.

---

räyksissä päätettiin, että niille kiusallisille ulkomaalaisille, jotka — kuten lukuisat poliittiset pakolaiset — eivät kykene lähtemään Ranskasta, sisäministeriö voi osoittaa tarkasti rajoitettuja oleskelupaikkoja. Rikkomukset tällaista osoitusta vastaan rangaistaan kuudesta kuukaudesta aina kolmeen vuoteen tuomiltavalla vankeudella.

Tilatkaa ja levittäkää

SINIRISTIÄ

Saksan johtajan ja valtakunnankanslerin

Adolf Hitlerin

valtakunnanpuoluepäivien lopettajaispuhe

Nürnbergissä syyskuun 12 p:nä 1938.

(Jatkoa edellisestä numerosta.)

Me olemme niistä luopuneet, koska tahtomme oli *kerta kaikkiaan lopettaa tuo ikuinen riita Ranskan kanssa.* Myöskin muilla rajoilla on valtakunta ryhtynyt samanlaisiin päättäviin toimenpiteisiin ja ottanut samanlaisen kannan. Kansallissosialismi on tässä todella, mitä suurimman vastuuntietoisuuden kannustamana, kulkenut tiennäyttäjänä. Me olemme vapaaehtoisen luopumisen tiellä ottaneet kannettavaksemme raskaimmat uhrit säilyttääksemme tulevaisuudessa Euroopan rauhan ja ennen kaikkea tasoittaaksemme esimerkillämme kansojen sovinnon tietä. Siinä me olemme toimineet enemmän kuin suopeamielisesti.

Ei sanomalehdissä eikä filmissä tai näyttämöllä ole tehty tämän päätöksen vastaista propagandaa. Eikä kirjallisuudessakaan suvaittu mitään poikkeusta.

Tämän saman hengen mukaisesti minä olen tehnyt esityksiä Euroopassa vallitsevan jännityksen ratkaisemiseksi, mitkä kuitenkin torjuttiin sellaisilla perusteilla, joita me emme vieläkään ymmärrä. Me itse olemme vapaaehtoisesti rajoittaneet valtaamme eräällä tärkeällä alueella siinä toivossa, ettei meidän enää koskaan tarvitsisi ryhtyä sotaan tämän kysymyksessä olevan valtion kanssa. Tämä ei ole tapahtunut sen vuoksi, ettemme muka voisi rakentaa enempää kuin 35 prosenttia laivoja, vaan se tapahtui *auttaaksemme Euroopan jännittyneen tilanteen lopullista laukeamista ja rauhoittumista.* Kun Puolassa suuri isänmaanystävä ja valtiomies oli valmis tekemään Saksan kanssa sopimuksen, me heti yhdyimme siihen ja teimme sopimuksen, joka Euroopan rauhalle merkitsee enemmän kuin kaikki Geneven kansainliitontemppelissä tapahtuneet jaarittelut yhteensä.

Saksalla on nyt kaikilla tahoilla täysin rauhoitetut rajat, ja se on päättänyt, ja tämän se on myös vakuuttanut, katsoa ja pitää nämä rajat muuttamattomina ja lopullisina antaakseen Euroopalle turvallisuuden ja rauhan tunteen. Mutta tämän itseensärajoittuneisuuden ja itseensätyytyväisyyden ovat nähtävästi useat käsittäneet vain Saksan heikkouden ilmaukseksi. Sen vuoksi minä haluan nyt oikaista tämän erehdyksen:

Minä luulen, ettei Euroopan rauhaa voi hyödyttää mikään, jos on olemassa epäilystä siitä, ettei Saksan valtakunta ole halukas, puhumattakaan nyt yleensä sen mielenkiinnottomuudesta kaikkien eurooppalaisten kysymysten suhteen, ja etenkin, ettei Saksa ole valmis esiintymään lukumäärältään kolmen ja puolen miljoonan kansatoverin elämän ja hädän suhteen välinpitämättömänä, eikä enää ottamaan mitään osaa heidän onnettomuuteensa. Me käsitämme sen, että Englanti tai Ranska puolustavat etujaan kaikessa maailmassa.

Mutta minä tahtoisin tässä Pariisin ja Lontoon valtiomiehille vakuuttaa, että on olemassa myöskin *saksalaisia etuja,* jotka me olemme päättäneet ottaa huomioon ja vieläpä *joka tapauksessa.* Tahtoisin muistuttaa heidän mieleensä erään valtiopäiväpuheen vuodelta 1933, jossa minä ensimmäisen kerran maailman edessä totesin, että voi esiintyä kansallisia kysymyksiä, joissa tiemme on selvästi edeltäpäin merkitty, niin että minä silloin otan mieluummin vastatakseni kaikesta hädästä ja kaikesta vaarasta ja kaikesta ahdingosta kuin peräydyn sellaisten välttämättömyyksien täyttämisestä.

Mikään Euroopan valtio ei ole tehnyt rauhan hyväksi enemmän kuin Saksa! Mikään ei ole antanut suurempia uhreja!

Mutta on käsitettävä, että näilläkin uhreilla on jossakin rajansa ja ettei kansallissosialistista valtiota ole sekoitettava Bethmann-Hollwegin tai Hertlingin Saksaan.

Kun minä annan tässä tämän selityksen, niin se tapahtuu sen vuoksi, koska tämän vuoden kuluessa on sattunut eräs tapaus, joka pakottaa meitä kaikkia nyttemmin ylipäänsä määrätyllä tavalla tarkistamaan kantamme. Kuten teille, puoluetoverini, on tunnettua, piti tänä vuonna Tshekkoslovakiassa, sen jälkeen kun kaikkea kansanäänestystä oli ennen lakkaamatta lykätty, tapahtua ainakin *kunnallisvaalit.* Nyt oltiin itse Prahassakin vakuutetut tshekkiläisten aseman kestämättömyydestä. Peläteltiin saksalaisten ja muiden kansallisuuksien yksimielisyyttä.

Sen vuoksi luultiin täytyvän ryhtyä erikoisiin toimenpiteisiin, jotta vaalitoimenpiteiden painostuksella voitaisiin vaikuttaa äänestyksen tulokseen. Tshekkiläishallituksen mieleen johtui silloin ajatus, että ainoana tehokkaana keinona sitä varten tulisi kysymykseen ainoastaan *raaka peloittelemineen.* Tätä peloittelemista varten sopivaksi näyttäytyi tshekkiläisvaltion voimakeinojen mielenosoitusnäytös. Varsinkin sudeettisaksalaisille oli näytettävä raaka tshekkiläinen väkivalta, jotta heitä varoitettaisiin esiintymästä kansallisten etujensa puolesta ja jotta he äänestäisivät sen mukaan. Mutta jotta tämä mielenosoitus näyttäisi maailman silmissä asianmukaiselta, keksi tshekkiläishallitus, herra Benesh, *sen valheen, että Saksa muka olisi asettanut joukkoja liikekannalle ja oli marssimaisillaan Tshekkoslovakiaan.*

Tämän johdosta minä annan nyt seuraavan selityksen: Sellaisten *valheellisten väitteiden* esittäminen ei ole mitään uutta. Noin vuosi sitten esitti erään toisen maan sanomalehdistö sellaisen huijauksen, että *20 000 saksalaista sotilasta muka oli noussut maihin Marokossa. Tämän sanomalehtivalheen juuttalainen tekijä* toivoi voivansa sytyttää sillä sodan ilmiliekkiin. Siihen aikaan riitti, että Ranskan lähettiläälle annettiin lyhyt selitys, jotta tämä mieletön huijaus saatiin pois päiviltä. Myöskin tällä kertaa on erään toisen suurvallan suurlähettiläälle heti vakuutettu, *ettei tässä tshekkiläisten väitteessä ole sanaakaan totta.* Tämä selitys annettiin toisenkin kerran, ja siitä annettiin myös heti tieto Prahan hallitukselle.

Mutta Prahan hallitus tarvitsi tällaisen petoksen terroristisen painostuksensa ja vaaleihin vaikutuksensa verukkeeksi.

Minä voin vain tässä jälestäpäin vakuuttaa, että

ensiksikin, *tuohon aikaan ei ollut ainoatakaan saksalaista sotilasta kutsuttu aseisiin kuin ne, jotka jo muutoinkin olivat palveluksessa,* ja

toiseksi, *ettei ainoakaan rykmentti tai muu joukko-osasto ollut marssinut rajalle,* niin, vieläpä tuona aikana *ainoakaan sotilas ei ollut rauhanajan varuskuntansa ulkopuolella,* ja että päinvastoin oli järjestetty niin, että meidän puoleltamme vältettiin yksinpä Tshekkilän painostuksen varjoakin.

Siitä huolimatta alkoi sitten tuo *halpamainen taistelu,* johon organisoitiin koko Eurooppa vain *erään hallituksen rikollisten päämäärien hyväksi,* hallituksen, jonka tarkoituksena oli asettaa vaalit sotilaallisen painostuksen alaisiksi pelottaakseen kansalaisia siten saadakseen heidät pettämään äänioikeutensa, hallituksen, joka tätä varten tarvitsessaan jonkinlaisen moraalisen oikeutuksen, häikäilemättömyydessään ei myöskään kavahtanut tekemästä suurta valtiota epäilyksen alaiseksi, hälyyttämästä koko Eurooppaa ja hätätilassa syöksemästä sitä veriseen sotaan.

Kun nyt Saksalla ei ollut minkäänlaisia aikomuksia, niin, päinvastoin se oli vakuutettu, että juuri kunnallisvaalit toteaisivat sudeettisaksalaisten oikeuden, niin ei myöskään valtakunnanhallituksen taholta ole tapahtunut mitään. Mutta tämä nyt otettiin syyksi, jotta voitiin väittää, että, sen jälkeen kun mitään ei ollut tapahtunut,

Saksa muka oli tshekkien päättäväisen esiintymisen ja Englannin ja Ranskan ensimmäisen väliintulon johdosta väistynyt syrjään. Te, puoluetoverini, käsitätte, ettei suurvalta voi toista kertaa sellaista halpamaista loukkausta sietää. Sen vuoksi minä olen jo etukäteen tehnyt siitä tarpeelliset johtopäätökset.

Minä olen kansallissosialisti ja sellaisena tottunut jokaiseen hyökkäykseen antamaan heti *iskun takaisin.* Minä tiedän myös aivan tarkkaan, ettei myöntyväisyydellä niin leppymätöntä vihollista kuin Tshekkilä on, soviteta, vaan ainoastaan yhä enemmän kiihotetaan ylimielisyyteen. Vanha Saksan valtakunta voi olla meille tästä varoituksena. Rauhanrakkaudessaan se oli luopunut jopa omasta itsestään, eikä sittenkään voinut loppujen lopuksi estää sotaa.

Ottaen kaikki nämät huomioon olen toukokuun 28 päivänä ryhtynyt *hyvin painaviin toimenpiteisiin:*

Ensiksi: Armeijan ja lentoaseen ilmoitetut vahvistamiset minun käskystäni erittäin suuressa määrin laajennettiin ja aloitettiin ja suoritettiin heti.

Toiseksi: Minä annoin lännessä olevien linnoitustemme pikaista rakentamista koskevan määräyksen.

Saan teille vakuuttaa, että toukokuun 28 päivästä alkaen siellä on ryhdytty rakentamaan **kaikkien aikojen jättiläismäisimpiä linnoituslaitoksia.** Tässä tarkoituksessa olen antanut **Saksan tierakennuslaitoksen ylitarkastajalle, tohtori Todt'ille, uuden tehtävän. Hän on linnoitusrakennustarkastusviraston suunnittelemien töiden puitteissa järjestelyneronsa voimalla suorittanut erään kaikkien aikojen valtavimmista aikaansaannoksista.** Tahdon teille mainita vain muutamia lukuja:

Saksan LÄNSILINNOITUKSILLA, joiden rakentamiseen ryhdyttiin jo kaksi vuotta sitten, työskentelee nykyisin:

Todt'in järjestössä yhteensä 278.000 työmiestä, sen lisäksi 84.000 työmiestä ja vielä niiden lisäksi 100.000 valtakunnantyöpalvelusmiestä ja lukuisia pioneeripataljoonia ja jalkaväkidivisioonia.

Lukuunottamatta sitä aineistoa, minkä muut kuljetusvälineet tuovat paikalle, **yksistään Saksan valtakunnanrautatiet kuljettavat päivittäin n. 8000 vaunulastia.**

Soran päivittäinen kulutus on yli 100.000 tonnia. Saksan länsilinnoitukset valmistuvat täydellisesti vielä ennen talven tuloa. Niiden torjumiskyky on jo nyt täysin määrin varmistettu. Täysin valmiina ne käsittävät kaikkiaan yli 17.000 panssari- ja betonilaitosta. Tämän teräs- ja betonirintaman takana, joka osaksi kolmena linjana ja muutamin kohdin neljänä linjana ulottuu yhteensä aina 50 km sisämaahan, seisoo Saksan kansa aseissa.

Minä olen ryhtynyt näihin kaikkien aikojen valtavimpiin ponnistuksiin hyödyttääkseni rauhaa. Mutta minä en ole missään tapauksessa halukas loputtoman rauhallisena katselemaan saksalaisten kansatoverien jatkuvaa ahdistamista Tshekkoslovakiassa.

Herra Benesh harjoittaa taktiikkaa, hän puhuu ja tahtoo järjestää neuvottelut, Geneven mallin mukaan selvitellä menettelytapakysymyksiä ja tehdä pieniä rauhoitusmyönnytyksiä. *Niin se ei käy päinsä jatkuvasti!* Tässä ei ole kysymys puheenparsista, vaan oikeudesta, ja lisäksi loukatusta oikeudesta.

Mitä saksalaiset vaativat, on itsemääräämisoikeus, joka on jokaisella muullakin kansalla, eikä mitään sananparsia.

Herra Benesh ei voi antaa näille sudeettisaksalaisille mitään lahjoja, heillä on oikeus järjestää oma elämänsä juuri niinkuin jokaisella muullakin kansalla.

Mutta jos demokratiat olisivat vakuutettuja siitä, että niiden pitäisi tässä tapauksessa kaikin keinoin suojella saksalaisten ahdistamista, *niin silloin sillä tulee olemaan raskaita seurauksia!*

Minä luulen hyödyttäväni rauhaa enemmän, kun en jätä sen suhteen mitään epäilyksiä.

Minä en ole vaatinut, että Saksa saisi ahdistaa 3½ miljoonaa ranskalaista, enkä myöskään sitä, että meidän ahdistettavaksemme jätettäisiin 3½ miljoonaa englantilaista, mutta minä vaadin, että 3½ miljoonan saksalaisen ahdistaminen Tshekkoslovakiassa lakkaa ja sen sijalle tulee vapaa itsemääräämisoikeus.

Olisimme pahoillamme, jos sen takia suhteemme Euroopan muihin valtioihin huononisivat tai vahingoittuisivat. *Mutta silloin syy ei olisi meidän.* Muuten kuuluu Tshekkoslovakian hallitukselle ryhtyä neuvotteluihin sudeettisaksalaisten valittujen edustajien kanssa ja tavalla taikka toisella aikaansaada yhteisymmärrys.

Mutta minun asianani ja meidän kaikkien asiana, kansalaistoverini, on huolehtia siitä, ettei tästä oikeudesta tulisi oikeudettomuutta. Sillä kysymyshän on saksalaisista kansatovereista.

Minä en myös suinkaan ole halukas sallimaan, että tänne Saksan sydämeen muiden valtiomiesten kuntoisuuden avulla annetaan muodostua *toinen Palestiina.*

Arabialaisparat ovat turvattomia ja ehkäpä jätetyt oman onnensa nojaan. Mutta saksalaiset Tshekkoslovakiassa eivät ole turvattomia eikä heitä ole hyljätty. Tämä otettakoon huomioon.

Minä luulen, että minun täytyy sanoa julki tämä ajatus näillä puoluepäivillä, joihin *saksalaisitävaltalaisten piiriemme* edustajat ottavat ensimmäisen kerran osaa. Te tiedätte parhaiten, miten tuskallista on olla emämaasta erotettuna, te tunnette myös ennen kaikkea tänään tekemieni selostusten merkityksen, te tulette myös reippaimmin yhtymään minuun, kun minä koko kansan edessä totean, ettemme ansaitsisi olla saksalaisia, ellemme olisi valmiit ottamaan tällaista kantaa ja tavalla taikka toisella vastaamaan sen aiheuttamista seurauksista.

Kun ajattelemme niitä ennenkuulumattomia vaatimuksia, joita viime kuukausina jopa eräs *pieni valtiokin* uskoi voivansa Saksalle asettaa, niin selityksen siihen antaa ainoastaan se vähäinen halu, millä Saksan valtakunta tahdotaan tunnustaa valtioksi, joka on enemmän kuin jokin rauhanhaluinen nousukas.

Kun minä keväällä tänä vuonna olin Roomassa, tulin syvästi tietoiseksi siitä, miten paljon ihmiskunnan historia on katsottava ja käsitettävä pieniksi ajanjaksoiksi ja vastaavasti pienten rajojen puitteissa. Tuhat ja puolitoistatuhatta vuotta käsittävät ainoastaan muutamien sukupolvien aikana tapahtuneita menestyksiä.

Mikä jonakin sellaisena ajankohtana lamaantuu, saattaa samaan aikaan jälleen kohotakin. *Nykyinen Italia ja nykyinen Saksa* ovat siitä puhuvina todistuksina. Ne ovat *uudistuneita kansakuntia,* joita tässä mielessä ehkä voidaan pitää uusina, mutta tämä nuoriso ei kuitenkaan elä missään uudessa maassa, vaan *vanhalla,* historiallisella maaperällä. Rooman valtakunta alkaa jälleen hengittää. Mutta Saksa, vaikkakin historiallisesti paljon nuorempana, ei kuitenkaan sekään valtiollisena ilmiönä ole synnyltään mikään nuori.

Olen antanut tuoda vanhan Saksan valtakunnan symbooliset tunnukset Nürnbergiin muistuttaakseni ei ainoastaan omalle Saksan kansalle, vaan myös koko maailmalle, että yli puoli vuosituhatta ennen uuden maailman löytämistä jo on ollut olemassa voimakas germaanilais-saksalainen valtakunta.

Hallitsijasuvut tulivat ja menivät, ulkonaiset muodot ovat muuttuneet. Kansa on tullut nuoremmaksi, mutta olemukseltaan se on pysynyt ikuisesti samana. Saksan valtakunta on uinunut pitkän ajan.

Saksan kansa on nyt heränny t ja itse ryhtynyt tuhatvuotisen kruununsa kantajaksi. Meidät, jotka olemme tämän ylösnousemuksen historiallisia todistajia, valtaa se ylevällä onnentunteella ja nöyrällä kiitollisuudella Kaikkivaltiasta kohtaan!

Mutta muulle maailmalle tämän tulee olla samalla sekä kehoituksena että opetuksena. Kehoituksena, jotta se vielä kerran tutkisi historiaa korkeammalta näkökannalta katsoen, ja opetuksena, ettei se lankeaisi tekemään menneitten aikojen virheitä.

Uusi *italialais-roomalainen valtakunta* aivan samoin kuin uusi *germaanilais-saksalainen valtakuntakin* ovat todellisuudessa hyvin vanhoja ilmiöitä. Niitä ei tarvitse rakastaa. Mutta mikään mahti maailmassa ei tule niitä enää syrjäyttämään.

Puoluetoverit, miehet ja naiset!

Kansallissosialistit!

Tällä hetkellä päättyvät Suur-Saksan ensimmäiset valtakunnanpuoluepäivät. Te kaikki olette vielä näiden päivien valtavien historiallisten vaikutteiden lumoissa. Kansallinen ylpeys ja luottamuksenne ovat vahvistuneet tämän kansamme voiman ja yhtenäisyyden näytöksen edessä. Menkää nyt jälleen koteihinne mukananne se uskollinen luottamus, mitä te lähes kaksi vuosikymmentä olette saksalaisina ja kansallissosialisteina sydämissänne kantaneet.

Teillä on oikeus saada jälleen kantaa saksalainen päänne ylpeästi pystyssä. Mutta meidän kaikkien velvollisuutena on, ettemme enää koskaan taivuta sitä vieraan tahdon alle. Tämä olkoon juhlallinen lupauksemme! Niin totta kuin Jumala meitä auttakoon!

Saksan johtajan ja valtakunnankanslerin

Adolf Hitlerin

puhe Urheilupalatsissa Berliinissä

syyskuun 26 päivänä 1938.

Saksalaiset!

Kansalaistoverit, miehet ja naiset!

Helmikuun 20 päivänä olen Saksan valtiopäivillä ensi kerran lausunut julki erään tinkimättömän periaatteellisen vaatimuksen. Silloin kuunteli minua koko kansakunta, ja se on ymmärtänyt minua oikein! Mutta eräs valtiomies ei ole osoittanut tällaista ymmärtämystä. Hänet on syrjäytetty ja minun silloin antamani lupaus on lunastettu! Toisen kerran puhuin sitten valtakunnanpuoluepäivillä tästä samasta vaatimuksesta. Ja kansakunta kuuli jälleen tämän vaatimuksen. Nyt astun teidän eteenne ja puhun ensi kerran *kansalle itselleen, kuten suurina taisteluvuosinamme, ja te tiedätte, mitä se merkitsee!*

Nyttemmin ei maailmalla saa enää olla siitä mitään epäilystä:

Nyt ei puhu enää johtaja tai joku mies, nyt puhuu Saksan kansa.

Kun minä nyt esiinnyn tämän Saksan kansan puhujana, niin minä tiedän:

Tänä hetkenä koko miljoonainen kansa yhtyy sana sanalta minun sanoihini! Se vahvistaa ne ja tekee ne omaksi valakseen!

Koetelkoot myöskin muut valtiomiehet, onko heidänkin suhteensa asian laita sama!

Kysymys, joka näinä viime kuukausina ja viikkoina on meitä mitä syvimmin liikuttanut, on kaikille tunnettu: sen nimenä ei ole niinkään paljon: Tshekkoslovakia, vaan sen nimenä on: herra *Benesh!* Tähän nimeen yhtyy kaikki se, mikä tänään koskee miljoonia ihmisiä, mikä saattaa heidät epätoivoon tai täyttää heidät kiihkeällä päättäväisyydellä.

Mutta miten saattoi tämä kysymys saavuttaa sellaisen merkityksen? Tahdon teille, kansalaistoverini, vielä kerran aivan lyhyesti toistaa

Saksan ulkopolitiikan luonteen ja päämäärät.

Saksan ulkopolitiikka on, eroitukseksi demokraattisten valtioiden ulkopolitiikasta, maailmankatsomuksellisesti määritelty ja ratkaistu. Tämän uuden valtakunnan maailmankatsomus on ojennettu meidän saksalaisen kansamme pysyttämisen ja sen olemassaolon varmistamisen mukaisesti. Meillä ei ole mitään etua toisten kansojen ahdistamisesta. Me tahdomme tulla autuaiksi *omalla tavallamme*, toiset tulkoot myös *omallaan!* Tämä meidän maailmankatsomuksessamme rodullisesti määritelty käsitys johtaa ulkopolitiikkamme rajoitukseen. S.o., meidän ulkopoliittiset päämäärämme eivät ole rajoittamattomia, ne eivät ole sattuman määräämiä, vaan ne on ratkaistu päätöksessä palvella yksinomaan Saksan kansaa, taata sen pysyväisyys tässä maailmassa ja varmistaa sen olemassaolo.

Mutta millainen on nyt tilanne? Te tiedätte, että kerran johtolauseen "kansojen itsemääräämisoikeus" perusteella myöskin Saksan kansan valtasi usko valtion yläpuolella toimivilta voimilta tulevaan apuun ja siitä syystä se luopui viimeiseen asti käyttämästä omaa voimaansa. Te tiedätte, että tämä luottamus petettiin mitä häpeällisimmällä tavalla! Tuloksena oli Versaillesin sopimus! Te kaikki tunnette tämän sopimuksen hirvittävät seuraukset! Te kaikki muistatte vielä, miten kansaltamme ensiksi varastettiin aseet ja miten sitten myöhemmin pahoinpideltiin aseetonta kansaa! Te tunnette sen kauhean kohtalon, jonka alaiseksi jouduimme ja joka meitä vainosi puolentoista vuosikymmenen ajan. Ja te tiedätte:

Kun Saksa siitä huolimatta on jälleen tullut suureksi, vapaaksi ja voimakkaaksi, niin siitä sen on kiittäminen yksinomaan omaa voimaansa! Ulkomaailma ei ole sitä siinä auttanut!

Päinvastoin se on koettanut meitä puristaa ja ahdistaa niin kauan kuin se kävi päinsä, kunnes vihdoin Saksan kansasta itsestään kasvoi se voima, jonka avulla muutettiin tuo arvoton olemassaolo ja jälleen käytiin tielle, joka on vapaan ja suuren kansakunnan arvon mukainen.

Vaikka me nyt olemme omasta voimastamme tulleet jälleen vapaiksi ja voimakkaiksi, me emme kuitenkaan haudo vanhaa vihaa toisia kansakuntia kohtaan. Me emme tahdo kantaa mitään kaunaa. Mitä lienee ollutkin, me tiedämme: kansoja ei ole tehtävä niistä vastuullisiksi, vaan ainoastaan kansainvälisten hyöty- ja liikekeinottelijoiden pieni tunnoton nurkkakunta, joka ei kavahtanut, mahdollisuuksien mukaan, antaa kokonaisten kansojen joutua alhaisten etujensa takia perikatoon. Sen vuoksi me emme haudo mitään vihaa ympärillämme olevia kansoja kohtaan, ja sen me olemme myös *osoittaneet.*

Saksalaisten rauhanrakkaus on tosiasioiden vahvistama.

Tuskin olimme aloittaneet saksalaisten yhdenvertaistamisen, kun minä, silminnähtävänä todistuksena "hyvityksen vaatimuksesta" luopumisestamme, esitin muulle maailmalle joukon sopimuksia, jotka tarkoittivat varustusten rajoittamista.

Ensimmäisenä ehdotuksenani oli: Saksa vaatii joka tapauksessa tasavertaisuutta, mutta se on valmis luopumaan kaikista uusista turvallisuus- ja asestautumistoimenpiteistä, jos muut kansat tekevät samoin, siis yleinen aseistariisuutuminen, mikäli mahdollista, viimeistä konekivääriä myöten! Tämä ehdotus ei aiheuttanut edes minkäänlaista keskustelua.

Minä tein *toisen ehdotuksen*: Saksa on valmis rajoittamaan armeijansa 200.000 mieheen sillä edellytyksellä, että toisetkin valtiot riisuutuvat aseista samaan määrään. *Myöskin tämä hyljättiin!*

Minä tein *vielä erään ehdotuksen*: Saksa on valmis luopumaan, kun toisetkin tekevät samoin, kaikista raskaista aseista, niinsanotuista hyökkäysaseista, hyökkäysvaunuista, pommilentokoneista, niin, tarpeen vaatiessa yleensäkin lentokoneista, raskaasta ja järeästä tykistöstä. Tämä taas hyljättiin. Menin pidemmälle ja ehdotin nyt kaikille Euroopan valtioille 300.000 miehen armeijan kansainvälistä järjestelyä. Mutta tämäkin ehdotus *torjuttiin.*

Tein vielä *uusia ehdotuksia:* ilmavoimien rajoitusta, pomminheitosta luopumista, myrkkykaasusodasta ehdotonta luopumista, taistelualueen ulkopuolella olevien alueiden varmistamista, ainakin raskaimmasta tykistöstä luopumista, raskaimmista hyökkäysvaunuista luopumista koskevia. Kaikki nämätkin hyljättiin. *Kaikki oli turhaa!*

Kun minä noin kahden vuoden ajan olin tehnyt maailmalle tarjouksen toisensa perästä ja yhä uudelleen sain kokea torjumisen, minä annoin käskyn, että Saksan puolustusvoimat oli saatettava sellaiselle tasolle, minkä saavuttaminen oli ylipäänsä mahdollista. Ja nyt minä voin avoimesti myöntää:

Me olemme sitten kuitenkin toteuttaneet varustautumisen, jommoista maailma ei ole vielä koskaan nähnyt. Minä olen tarjonnut aseettomuutta niin kauan kuin se kävi päinsä. Mutta sen jälkeen kun se hyljättiin, minä en myöskään ole tehnyt mitään puolinaista päätöstä. Minä olen kansallissosialisti ja vanha saksalainen rintamasotilas! Kun he eivät tahdo aseetonta maailmaa, hyvä: silloin, Saksan kansa, kanna sinäkin nyt aseitasi!

Minä olen näinä viitenä vuotena todellakin varustautunut. Minä olen käyttänyt siihen miljaardeja, Saksan täytyy nyt se tietää.

Olen huolehtinut siitä, että *uusi armeija on varustettu ajanmukaisimmilla aseilla, mitä on olemassa.* Ystävälleni Göringille olen antanut määräyksen: Luokaa minulle *ilma-ase,* joka turvaa Saksan jokaiselta ajateltavissa olevalta hyökkäykseltä.

Niin olemme pystyttäneet puolustusvoimat, joista Saksan kansa voi nyt olla ylpeä ja joita maailma tulee kunnioittamaan, kun ne milloin astuvat esiin.

Me olemme luoneet itsellemme parhaimman ilmahyökkäystorjunnan ja parhaimman hyökkäysvaunutorjunnan, mitä maan päällä on olemassa.

(Jatkoa seuraavassa numerossa.)

Napoleonin sanat juutalaisista.

(Ranskan valtioneuvostossa huhtikuun 30 p:nä 1908).

Mooseksen ajoista alkaen tähtää juutalainen kansakunta koko perusluonteensa mukaisesti koronkiskontaan ja kiristyksiin . . .

Heiltä olisi kauppakin kiellettävä, koska he koronkiskonnallaan tekevät sen kunniattomaksi ja petollisella tavalla ilmoittavat jo päätettyjä kauppojaan pätemättömiksi."

SINIRISTI

Julkaisija:

Kustannus-Oy. Vasara

Helsinki. P. Roobertink. 10.

Puhelin 35 874.

Tilaushinnat:

1/1	vuosik.	30:—
1/2	„	18:—
1/4	„	10:—
Irtonum.		1:50

Vuodessa ilmestyy vähintäin 20 numeroa.

Helsinki 1938

Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.